

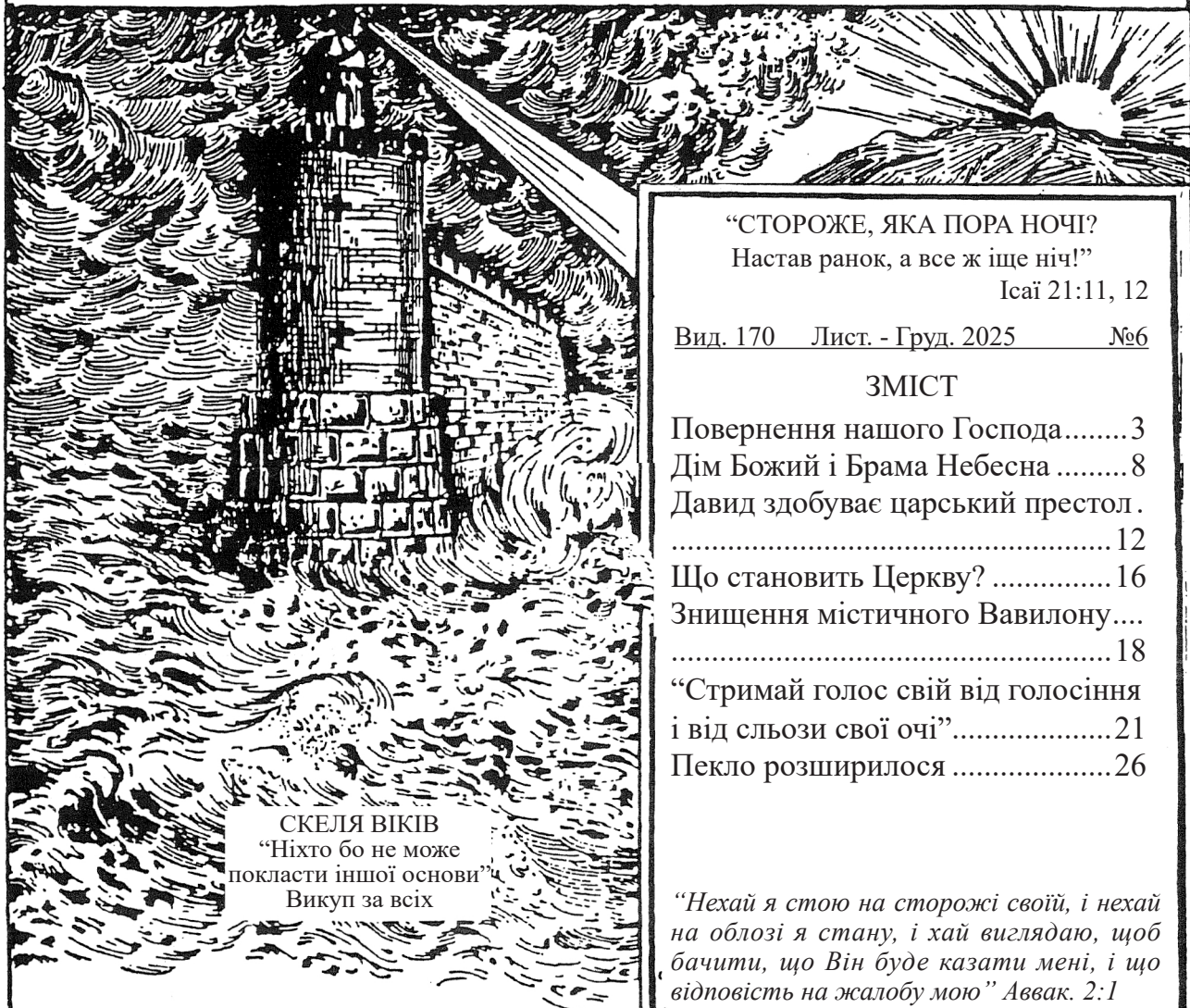

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
"Ніхто бо не може
покласти іншої основи"
Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Ісаї 21:11, 12

Вид. 170 Лист. - Груд. 2025 №6

ЗМІСТ

Повернення нашого Господа.....	3
Дім Божий і Брама Небесна	8
Давид здобуває царський престол	12
Що становить Церкву?	16
Знищення містичного Вавилону....	18
"Стримай голос свій від голосіння і від сльози свої очі"	21
Пекло розширилося	26

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниця, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ ЦЕРКВИ є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

ПОВЕРНЕННЯ НАШОГО ГОСПОДА

*“А коли відійду... Я знову прийду”
(Івана 14: 3).*

Наш Господь хотів, щоб Його учні зрозуміли, що з певною метою, певним чином і в певний час Він прийде знову, і ми припускаємо, що це визнають і в це вірять усі, хто знайомий з Писанням, бо коли Він сказав: “А коли відійду... Я знову прийду” (Ів. 14: 3), – то, безперечно, мав на увазі другий особистий прихід. Багато хто вважає, що навернення грішників є частиною приходу Христа, і що Він буде продовжувати приходити, доки весь світ не навернеться. Тоді, кажуть вони, Він прийде повністю.

Та вони, вочевидь, забувають свідчення Святого Письма з цього приводу, яке стверджує протилежне до цих очікувань, – що під час другого приходу нашого Господа світ буде далеким від навернення до Бога; що “...останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди [такими] ... що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога” (2 Тим. 3: 1-4); що “люди лихі та дурисвіти матимуть успіх у злomu, зводячи й зведені бувши” (вірш 13). Вони забувають про особливе застереження Учителя до Своєї “Малої Черідки”: “Уважайте ж на себе, ... щоб день той на вас не прийшов несподівано, немов сітка; бо він прийде на всіх [тих, хто не стережеться], що живуть на поверхні всієї землі” (Лук. 21: 34, 35). Знову ж таки, ми можемо бути впевнені, що коли сказано, що “всі племена землі будуть плакати за Ним”, коли вони побачать Його прихід (Об. 1: 7), то це не стосується навернення грішників. Чи всі люди плачуть через навернення грішників?

Навпаки, якщо цей уривок стосується, як визнають майже всі, присутності Христа на землі, то він вчить, що всі на землі не любитимуть Його з’явлення, як вони, безсумнівно, любили б, якби всі навернулися.

Деякі очікують фактичного приходу й присутності Господа, але відносять час цієї події на далеке майбутнє, стверджуючи, що завдяки зусиллям Церкви в її нинішньому стані світ повинен бути навернений, і що таким чином буде запроваджений Тисячолітній вік. Вони стверджують, що коли світ буде навернений, коли сатана буде зв’язаний, коли знання про Господа наповнить усю землю, і коли народи більше не будуть навчатися війни, тоді праця Церкви в її нинішньому стані закінчиться. І що коли Церква виконає це велике і складне завдання, Господь прийде, щоб завершити земні справи, нагородити віруючих і засудити грішників.

Деякі вірші Писання, взяті окремо, здається, говорять на користь цього погляду; та коли Боже Слово і план розглядати в цілому, то всі вони виявляться на користь протилежного погляду – що Христос приходить перед наверненням світу і царює з метою його навернення; що Церква зараз проходить випробування; що нагорода, обіцяна переможцям, полягає в тому, що після прославлення вони будуть розділяти з Господом Ісусом царювання, яке є призначеним Богом засобом благословення світу й поширення знання про Господа серед усіх створінь. Власне такими є особливі обітниці Господа: “Переможцеві сісти

Я дам на Моєму престолі зо Мною... І вони ожили, і царювали з Христом тисячу років”.

Апостол (Дії 15:14) говорить нам, що головна мета Євангелія в [OV223] нинішньому віці – “вибрати народ” для Христового імені, переможну Церкву, яка в Його другому приході приєднається до Нього й отримає Його ім'я. Свідчення для світу в цьому віці є другорядною метою.

“ДОРОГИ МОЇ ТО НЕ ВАШІ ДОРОГИ”

Подальше вивчення Божих відкритих планів дасть ширше уявлення про мету як першого, так і другого приходу; і ми повинні пам'ятати, що обидві ці події пов'язані між собою як частини одного плану. Особливою працею першого приходу було померти за людей; а працею другого – відновити, благословити і визволити відкуплених. Віддавши Своє життя як викуп за всіх, наш Спаситель вознісся, щоб представити цю жертву Отцю, тим самим вчинивши поєднання за беззаконня людини. Він чекає й дозволяє “князю цього світу” продовжувати панування зла, доки не буде вибрана “Наречена, дружина Агнця”, яка, щоб бути гідною такої честі, повинна подолати вплив нинішнього злого світу. Тоді почнеться праця з надання світу великих благословень, забезпечених для людей Його жертвою, і Він вийде, щоб благословити всі племена землі (Євр. 9: 24, 28; Дії 15: 14; Об. 3: 21).

Дійсно, відновлення й благословення могли б початися одразу, коли Відкупитель заплатив викупну ціну, і тоді приход Месії був би лише один, а царювання й благословення почалися б одразу, як цього спочатку очікували апостоли (Дії 1: 6). Але Бог приготував “щось краще” для нас – християнської Церкви (Євр. 11: 40). Отже, в наших інтересах, щоб царювання Христа було відокремлене від страждань Голови цими вісімнадцятьма століттями.

Згаданий період між першим і другим приходом, між наданням викупу за всіх і благословенням усіх, призначений для випробування й вибору Церкви, яка є Тілом Христа, інакше був би тільки один приход, і праця, яка буде виконана під час Його другої присутності, в Тисячолітті, слідувала б за воскресінням Ісуса. Або, замість того, щоб говорити, що праця

другого приходу слідувала б одразу за працею першого, скажімо краще, що якби Єгова не мав наміру вибрати “Малу Черідку”, “Тіло Христа”, перший приход не відбувся б тоді, коли він відбувся, а відбувся б під час другого приходу, і був би лише один приход. Бог, очевидно, дав дозвіл на зло на шість тисяч років, щоб потім очищення й реституція всього були здійснені протягом сьомого тисячоліття.

Таким чином, приход Ісуса, жертви й викупу за грішників, настільки випередив благословення й час відновлення, що це дозволило вибрати Його “Малу Черідку” “співспадкоємців”. Це пояснить деяким очевидну затримку з боку Бога в наданні благословень, обіцяних і передбачених у викупі. Благословення прийдуть у свій час, як і було спочатку заплановано; хоча заради славної мети ціна була дана набагато раніше, ніж люди могли сподіватися благословень. Чекайте з терпеливістю, вони прийдуть.

РІЗНІ КЛАСИ “ВИБРАНИХ”

Тим, хто стверджує, що Єгова протягом шести тисяч років намагався повернути світ і весь час зазнавав невдач, важко погодити такі погляди з біблійним запевненням, що всі Божі цілі будуть досягнуті, і що Його Слово не повернеться до Нього порожнім, але буде мати поведження в тому, на що Він його послав (Іс. 55: 11). Той факт, що світ ще не навернувся і що знання про Господа ще не наповнило землю, є доказом того, що воно ще не було послано з такою місією.

Озираючись назад, ми помічаємо [OV224] обрання, тобто вибір, Авраама та деяких його нащадків через яких прийде обіцяне Насіння – Той, Хто благословитиме всі племена землі (Гал. 3: 16, 29). Ми також відзначаємо вибір Ізраїлю з-посеред усіх народів. У ньому Бог образно проілюстровав, яким чином має виконатися велика праця для світу, – у його визволенні з Єгипту, у його Ханаані, його Угоді, його законах, його жертвах за гріхи для скасування провини й окроплення народу, а також у його священстві для виконання всього цього, як мініатюри й образному представленні справжнього священства та жертв для очищення людства. Бог, звертаючись до Ізраїлю, сказав: “Тільки вас Я пізнав зо всіх родів землі” (Ам. 3: 2). Тільки

цей народ був визнаний до приходу Христа й опісля, бо Його служіння було обмежене ним, і Він не дозволяв Своїм учням іти до інших, коли, посилаючи їх, казав: “На путь до поган не ходіть, і до самарянського міста не входьте”. Чому, Господи? Бо, як пояснив Він, “Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого” (Мт. 10: 5, 6; 15: 24). Весь Свій час Він присвятив їм аж до Своєї смерті, і там була виконана Його перша праця для світу, перший прояв Його вільної і всеосяжної благодаті, яка “свого часу” дійсно буде благословенням для всіх. Коли вибрана громада (покликана бути Божими синами, Божими спадкоємцями і співспадкоємцями з Ісусом Христом, нашим Господом, які вчинили міцним своє покликання й вибрання) буде повна, тоді ця риса Божого плану спасіння світу стане лише початком.

Лише після того, як це Насіння буде вибране, пройде розвиток і буде підняте до влади, воно розтратить голову змія. “А Бог миру потопче незабаром сатану під ваші ноги” (Рим. 16: 20; 1 М. 3: 15). Євангельський вік готує чисту діву, вірну Церкву, до приходу Нареченого. І в кінці віку, коли вона “готова” (Об. 19: 7), Наречений приходить, і готові входять з Ним на весілля – другий Адам і друга Єва стають одним цілим. Тоді починається славна праця реституції. У наступній Епосі Церква буде вже не зарученою дівою, а Нареченою. Тоді “Дух і Невіста скажуть: Прийди! А хто чує, хай каже: Прийди! І хто прагне, хай прийде, і хто хоче, хай воду життя бере дармо” (Об. 22: 17).

Євангельський вік аж ніяк не завершує місію Церкви. Він є лише необхідною підготовкою до великої майбутньої праці. Заради цього обіцяного майбутнього благословення “все створіння разом зідхає й разом мучиться аж досі” й “очікує з’явлення синів Божих” (Рим. 8: 22, 19). Який благословенний факт: повна міра вільної благодаті – не тільки для живих, але й для тих, хто помер – передбачена в плані нашого Отця як благословенна можливість майбутнього віку!

Хоча дехто й бачить дещо з благословень, властивих для другого приходу, і в деякій мірі цінує той факт, що Господь приходить, щоб дарувати величне благословення, забезпечене Його смертю, проте він не бачить цього останнього

твердження – що ті, хто в гробах, так само зацікавлені в славному царюванні Месії, як і ті, хто в той час не буде цілком під владою тління – смерті. Та оскільки Ісус помер за всіх, то всі вони повинні мати благословення й можливість, які Він купив Своєю дорогоцінною кров’ю. Отже, ми повинні очікувати благословень у Тисячолітньому віці як для тих, хто в гробах, так і для тих, хто не в них; і ми знайдемо на це численні докази, якщо глибше розглянемо свідчення Господа з цього приводу. Саме з огляду на Божий план звільнення тих, хто в могилах, їх називають “в’язнями надії”. Яким є і яким буде їхній стан? [OV225]

Чи подбав Бог про тих, чий стан і обставини Він, мабуть, передбачив? А може, Він від заснування світу подбав огидним і безжалісним чином про їхні безнадійні, вічні муки, як стверджує багато Його дітей? А може, навпаки, Він зберігає у висотах і глибинах, у довжині й ширині Свого плану можливість для всіх пізнати те єдине Ім’я і, ставши слухняними умовам, насолоджуватися вічним життям? Ми читаємо, що “Бог є любов” і “так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув” (1 Ів. 4: 8; Ів. 3: 16). Чи не здається, що якщо Бог так сильно полюбив світ, то Він міг подбати не тільки про те, щоб віруючі були спасенні, але й про те, щоб усі могли почути й повірити?

Знову ж таки, коли ми читаємо: “Світлом правдивим був Той, Хто просвічує кожну людину, що приходить на світ” (Ів. 1: 9), наші спостереження говорять: “Ні, не так; не кожен був просвітлений; ми не бачимо, щоб наш Господь просвітив більше, ніж декількох із мільярдів людей на землі”. Навіть у ці порівняно просвітлені дні мільйони язичників не дають жодних ознак такого просвітлення, як не давали їх содомляни та безліч інших у минулі віки. Ісус Христос по Божій благодаті скуштував смерть “за всіх” (Євр. 2: 9). Та якщо Він скуштував смерть за весь людський рід, який налічує понад двадцять мільярдів, і з певної причини ця жертва стає дією лише для одного мільярда, то чи не було б це відкуплення відносно невдалим?

У такому випадку, чи не є занадто довільним твердження апостола? Коли ми читаємо: “Бо я

ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім” (Лк. 2: 10), і, дивлячись навколо себе, бачимо, що ця радісна звістка є лише для “Малої Черідки”, а не для всіх людей, то ми змушені замислитися, чи не перебільшили ангели доброту й широту свого послання й чи не переоцінили важливість праці, яку має виконати Месія, про Якого вони сповіщали. Інше твердження каже: “Один бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми, людина Христос Ісус, що дав Самого Себе на викуп за всіх” (1 Тим. 2: 5, 6). Викуп за всіх? Тоді чому б усі викуплені не мали отримати користь від смерті Христа? Чому б усі не мали прийти до пізнання правди, щоб повірити?

ПЛАН ВІКІВ – КЛЮЧ, ДАНИЙ БОГОМ

Без такого ключа якими темними, якими суперечливими здаються ці твердження. Та коли ми знаходимо ключ до Божого плану, всі ці тексти одноставно стверджують: “Бог є любов!” Цей ключ міститься в останній частині цитованого тексту: “Що дав Себе Самого як викуп за всіх: свідоцтво свого часу” (Хом.). Бог має свій час для всього. Він міг про це засвідчити у їхньому минулому житті, але оскільки Він цього не зробив, то це доводить, що їхній свій час має бути в майбутньому. Для тих, хто належатиме до Церкви, Нареченої Христа, і розділятиме почесні Царства, теперішній час є “своїм часом”, щоб почути; і хто тепер має вуха, щоб чути, нехай слухає й чує, і він буде відповідно благословенний. Хоча Ісус дав наш викуп ще до нашого народження, для нас “свій час” почути прийшов через багато років, і лише оцінювання цього принесло відповідальність, до того ж у міру наших можливостей і цього оцінювання. Наведений принцип стосується всіх. У Божий свій час про це буде свідчено всім, і тоді всі матимуть можливість повірити й отримати від цього благословення.

Переважає думка, що смерть закінчує всі випробування, але немає жодного вірша, який би так навчав. Оскільки Бог не має наміру спасати людей через їхню необізнаність, але “хоче, щоб усі люди... прийшли до пізнання правди” (1 Тим. 2: 4), й оскільки більшість людства померла в незнанні, а “немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрости”

(Екл. 9: 10), [OV226] то Бог приготував пробудження мертвих, щоб вони отримали знання, віру й спасіння. Отже, Його план полягає в тому, що “як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть, кожен у своєму порядку” – спочатку Євангельська Церква, Наречена, Тіло Христа, а потім, під час Тисячолітнього віку, всі, хто стануть Його під час тисячі років Його присутності (неправильно перекладено як “прихід”), у Господньому своєму часі, щоб усі пізнали Його від найменшого до найбільшого (1 Кор. 15: 22).

Таким чином, ми бачимо, що всі ці досі складні тексти пояснюються твердженням – “свідоцтво свого часу”. У свій час це справжнє Світло осяє кожного, хто прийшов у світ. У свій час це буде “радість велика, що станеться людям усім”. І жодним іншим чином ці вірші Писання не можна застосувати, не перекрутивши їх. Павло продовжує цю лінію міркувань в Рим. 5: 18, 19. Він міркує так: як усі люди були засуджені на смерть через провину Адама, так само і праведність Христа та Його послух аж до смерті стали підставою для виправдання; і як усі втратили життя в першому Адамі, так усі, незалежно від особистих провин, можуть отримати життя, прийнявши другого Адама.

Петро говорить, що про цю реституцію було сказано устами всіх святих пророків (Дії 3: 19-21). Усі вони вчать про неї. Єзекіїль говорить про долину сухих кісток: “Ці кістки – вони ввесь Ізраїлів дім”. І Бог каже Ізраїлю: “Ось Я повідчиняю ваші гроби, і позводжу вас із ваших гробів, мій народе, і введу вас до Ізраїлевої землі! І пізнаєте ви, що Я Господь, коли... дам Я в вас Свого Духа, і ви оживете, і вміщу вас на вашій землі, і пізнаєте ви, що Я, Господь, сказав це й зробив, говорить Господь” (Єз. 37: 11-14).

З цим погоджуються слова Павла (Рим. 11: 25, 26): “Жорстокість сталась Ізраїлеві почасти, аж поки не ввійде повне число поган [вибрана громада, Наречена Христа]; і так увесь Ізраїль спасеться”, повернеться зі свого відкинутого стану, бо “не відкинув Бог народа Свого, що його перше знав” (вірш 2). Вони були відкинуті від Його милості, поки обиралася Наречена Христа, але будуть відновлені, коли ця праця буде виконана (вірші 28-33). Пророцтва сповнені

тверджені про те, як Бог знову посадить їх, і ніхто їх більше не вирве. “Так говорить Господь, Бог Ізраїлів. ... І зверну Я Своє око на них на добро, і поверну їх до цього Краю, і збудую їх, а не розіб’ю, і засаджу їх, а не вирву. І дам Я їм серце пізнати Мене, що Я Господь. І вони Мені будуть народом, а Я буду їм Богом, бо вони навернуться до Мене всім серцем своїм” (Єр. 24: 5-7; 31: 28; 32: 40-42; 33: 6-16.) Це не може стосуватися лише відновлення після колишнього полону у Вавилоні, Сирії тощо, бо з того часу вони були вирвані.

Хоча багато пророцтв і обітниць про майбутні благословення, здається, стосуються тільки Ізраїлю, слід пам’ятати, що він був образним народом, і тому обітниця, дані йому, хоча іноді мають особливе застосування до нього самого, загалом мають також ширше застосування до всього світу людства, який цей народ зображував. Якщо Ізраїль як народ був образом всього світу, то його священство було образом вибраної “Малої Черідки”, Голови й Тіла Христа, “Царського Священства”, а жертви, очищення й поєднання, вчинені за Ізраїль, зображували “кращі жертви”, повніше очищення і справжнє поєднання “за гріхи всього світу”, частиною якого вони є.

ВИРІШАЛЬНЕ ВИПРОБУВАННЯ – СОДОМЛЯНИ

На додаток Бог згадує по імені інші народи й обіцяє їхнє відновлення. Як наочну ілюстрацію згадаємо содомлян. [OV227] Безумовно, якщо ми знайдемо виразне вчення про реституцію содомлян, ми можемо бути впевнені в істині цієї славної доктрини реституції для всього людства, проголошеної устами всіх святих пророків. Чому б содомляни не мали мати можливості досягти досконалості та вічного життя, як Ізраїль або будь-хто з нас? Правда, вони не були праведними, але ж Ізраїль теж не був праведним, і ми, хто зараз чує Євангеліє, теж не є праведними. “Нема праведного ані одного” без приписаної праведності Христа, Який помер за всіх. Слова нашого Господа кажуть нам, що хоча Бог пославав вогонь з неба і знищив їх усіх через їхню нечестивість, проте содомляни не були такими великими грішниками в Його очах, як юдеї, які мали більше знання (1 М. 19: 24; Лк. 17: 29).

До юдеїв Капернауму Він сказав: “Бо коли б у Содомі були відбулися ті чуда, що в тобі вони стались, то лишився б він був по сьогоднішній день” (Мт. 11: 23).

Таким чином, наш Господь вчить, що содомляни не мали повної можливості, і гарантує їм таку можливість, коли додає (вірш 24): “Але кажу вам, що содомській землі буде легше дня судного, аніж тобі”. Характер дня суду і його праця показані в іншому місці (Див. Том I “Дослідження Святого Письма”, “Божественний План Віків”). Тут ми лише звертаємо увагу на факт, що це буде терпимий час для Капернауму, а ще терпиміший для Содому; бо, хоча ні той, ні інший ще не мали повного знання, ні всіх благословень, призначених прийти через “Насіння”, проте Капернаум згрішив проти більшого світла.

І якщо Капернаум і весь Ізраїль будуть згадані й отримують благословення під “Новою Угодою”, то чому б содомляни також не були благословенні серед “всіх поколінь землі”? Вони, безсумнівно, будуть. Слід пам’ятати, що оскільки посланий Богом “огонь із сіркою з неба линув, і всіх погубив” за багато століть до Ісуса, то коли йдеться про їхнє відновлення, то це означає їхнє пробудження, їхнє повернення з могили. У “свій час” вони прокинуться від смерті й будуть приведені до пізнання правди, і таким чином благословенні разом з усіма поколіннями землі обіцяним “Насінням”. Тоді вони отримують випробування на вічне життя.

Тільки з такою думкою ми можемо зрозуміти дії Бога любові щодо амаликитян та інших народів, яких Він не тільки дозволив, але й наказав Ізраїлю знищити, сказавши: “Тепер іди, і поб’єш Амаліка, і вчиниш закляттям усе, що його, і не змилосердишся над ним. І позабиваєш усе, від чоловіка аж до жінки, від дитини й аж до немовляти, від вола й аж до штуки дрібної худобини, від верблюда й аж до осла” (1 Сам. 15: 3). Таке, на перший погляд, безрозсудне знищення життя здається несумісним з характером любові, який приписується Богу, і з ученнями Ісуса “Любіть своїх ворогів” тощо, доки ми не усвідомимо систематичний порядок Божого плану, “свій час” для виконання кожної його риси і той факт, що кожен член людського роду має в ньому своє місце.

Тепер ми бачимо, що амалікітяни, содомляни та інші були наведені як приклади справедливого обурення Бога і Його рішучості остаточно й повністю знищити злочинців, як приклади, які будуть корисні не тільки іншим, але й їм самим, коли настане день їхнього суду або випробування. Деякі, у кого достатньо бажання прийняти Божу милість через Христа у прощенні своїх провин і слабкостей під більшим світлом і знанням, не можуть уявити, що така ж милість може бути застосована до інших під Новою Угодою, хоча вони, здається, визнають твердження апостола, що Ісус Христос, по Божій милості, скуштував смерть за кожную людину. Деякі з них припускають, що в цьому пророцтві Господь, мабуть, іронічно звертається до юдеїв, натякаючи, що Він так само охоче повернув би содомлян, як і їх, але не має наміру відновлювати [OV228] жодних з них.

Але давайте глянемо, як наступні вірші узгоджуються з цією ідеєю (Єз. 16: 60-63). Господь каже: “І згадаю Я Свого заповіта з тобою за днів твоєї молодости, і поставлю тобі заповіта вічного. І ти згадаєш про свої дороги й засоромишся, коли ти візьмеш сестер своїх... І відновлю Я Свого заповіта з тобою, і ти пізнаєш, що Я Господь, щоб згадала ти й засоромилася, і не могла більше відкривати уста перед ганьбою своєю, коли прощу тобі все, що ти наробила, говорить Господь Бог”.

До цього Павло додає своє свідчення, кажучи: “І так увесь Ізраїль [живі та мертві] спасеться [вилікується від сліпоті], як написано: Прийде з Сіону Спаситель, і відверне безбожність від Якова, і це заповіт їм від Мене, коли відійму гріхи їхні... Вони... за вибором улюблені ради отців. Бо дари й покликання Божі невідмінні” (Рим. 11: 26-29).

Наскільки ж відрізняється цей славний Божий план щодо вибору небагатьох зараз, щоб вони стали благословенням для багатьох у майбутньому, від спотворення цих правд, представлених двома протилежними поглядами – кальвінізмом та армініанством! Перший заперечує біблійне вчення про вільну благодать і жальюгідно спотворює славне вчення про обрання; другий заперечує вчення про обрання й не розуміє благословенної повноти Божої вільної благодаті.

День утиску закінчиться у свій час, коли Той, хто говорив до бурхливого Галілейського моря, так само з владою накаже бурхливому морю людських пристрастей: “Мовчи, перестань!” Коли Князь Миру “повстане” з владою, результатом буде велика тиша. Тоді бурхливі, конфліктні елементи визнають владу “Помазаника Єгови”, “і з’явиться слава Господня, і разом побачить її кожне тіло”; і при царюванні Христа, яке таким чином розпочнеться, “благословляться всі племена землі”.

OV222

ДІМ БОЖИЙ І БРАМА НЕБЕСНА

*“Це ніщо інше, як дім Божий,
і це брама небесна; ... і зроблю я там
жертівника Богові, що відповів мені
в день мого утиску, і був зо мною
в дорозі, якою ходив”
(1 Мойсеєва 28: 17; 35: 1-3).*

У наші дні звичним є називати такі будівлі, як та, в якій ми збираємося, церквами, але це суперечить біблійному вживанню цього слова і, на нашу думку, має свої недоліки. Слово “церква”, як воно вживається в Писанні, означає громаду Господнього народу і не має жодного відношення до місця, де вони збираються. Де

б не зібралися з вірою двоє чи троє в ім’я свого Господа й Відкупителя, Він каже, що Він серед них; і апостол запевняє нас, що вони становитимуть [3НГ441] Еклесію, Церкву, Господню Громаду. Таким чином, у цьому місті та в інших місцях є численні громади, еклесії Божого народу; проте в цілому існує лише одна Церква, або громада, в тому сенсі, що всі християни є братами, і в них є один Господь, Голова, Учитель – Христос.

Говорячи про цей будинок зібрання як про Намет у Брукліні (Brooklyn Tabernacle), ми маємо на увазі думку апостола, коли він дав

зрозуміти, що Церква в славі становитиме Храм Живого Бога, тоді як Церква по цей бік завіси, яка все ще є у плоті, була образно представлена Наметом Ізраїлю в пустелі. Тож, дорогі друзі, давайте все більше й більше мати цю саму думку, тобто, що наш нинішній стан як Церкви Христа, з усіма його благословеннями й милостями, є лише тимчасовим, лише передвіщенням благословень, які ми сподіваємося розділити, коли зібрання “Вибраних” буде завершено, коли останній член “Вибраних”, Нареченої Христа, закінчить свої випробування й буде прийнятий і визнаний гідним розділити з Нареченим небесну славу, честь і безсмертя, а також славу працю Тисячоліття – піднесення світу людства.

За іншим образом кожен член Церкви Христа є живим каменем, взятим з каменярні людства за покликом Бога. Кожен посвячений отримує обтісування, обробку та полірування, необхідні для припасування та підготування до свого місця в славному Храмі за завісою. Як і храм Соломона, його образ, він буде зібраний вранці воскресіння впорядковано й тихо. “Не було чути... молотка”. Тоді, за завісою, буде поставлений Верхній Камінь, Ісус, і слава Господа наповнить Храм. Відтоді більше не буде стану Намету. Буде запроваджено Нову Епоху і засновано Царство дорогого Божого Сина, через яке всі племена землі будуть благословенні знанням про Господа. “Схилиться кожне коліно... і визнає Бога кожен язик”.

БЕТ-ЕЛ, ДІМ БОЖИЙ

Проте, слідуючи нашому тексту, ми нагадуємо вам, що ця будівля більш широко відома як Плімут-Бет-Ел (Plymouth-Bethel). Сорок років тому один щиросердий чоловік, Генрі Уорд Бічер, передав у користування цей будинок, давши йому назву Бет-Ел. Як ви всі знаєте, ця назва означає “Дім Бога”: “бет” в перекладі з іврити означає “дім”, а “Ел” – “Бог”. Давайте ніколи не втрачати з поля зору значення цієї назви, бо думка про неї приносить нам благословення щоразу, коли ми збиратимемося разом. Більше того, вона приносить нам благословення сотням тисяч людей, які щотижня читають проповіді з Плімут-Бет-Ел. Хоча лише небагато з них можуть збиратися з нами, щоб брати участь у поклонінні, багато хто з них пишуть, що вони є з нами серцем і спільнотою з Отцем і Сином

через святий Дух, і що вони також сподіваються, що нинішнє тимчасове наметування Божої Церкви у плоті незабаром поступиться місцем стану Храму слави, честі та безсмертя.

Нагадаємо вам про походження слова “Бет-Ел”. Коли Яків, онук Авраама, втік з дому від гніву свого брата Ісава, йому довелося спати першу ніч своєї подорожі, поклавши під голову камінь. На світанку в нього був незвичайний сон, який він прийняв як видіння від Господа, що Господь і підтвердив. Йому снилася драбина, поставлена на землю, яка сягала до неба. Він бачив як святі ангели піднімалися і спускалися по драбині, а на іншому кінці був сам Господь, Який промовив до нього: “Я Господь, Бог Авраама, батька твого, і Бог Ісаака... І ось Я з тобою, і буду тебе пильнувати скрізь, куди підеш, і верну тебе до цієї землі, бо Я не покину тебе, аж поки не вчиню, що Я сказав був тобі. І прокинувся Яків зо свого сну, та й сказав: Дійсно, Господь пробуває на цьому місці... Це ніщо інше, як дім Божий, і це брама небесна” (1 М. 28: 13-17). Тоді він поставив камінь, який використав як подушку, як пам’ятний вівтар Господу, і вилив на нього оливкову олію, що символізувало його посвячення. Потім він пообіцяв Господу вірність. Очевидно, ця подія справила незабутнє враження на його розум і на весь народ Ізраїлю після нього.

ЗНАЧЕННЯ ВИДІННЯ

Наш Господь Ісус дав нам ключ до цього видіння, показавши, що Він сам є Драбиною спілкування між небом і землею, між Богом і людьми. Ангели, що сходили й піднімалися, представляють тісне спілкування між Богом і людством, яке буде встановлене в кінцевому підсумку. Інтереси людства будуть представлені перед Господом, і благословення Господа зійде на людство, і так остаточно виконається славна обітниця, скріплена клятвою Угода, яку Бог уклав з батьком Авраамом, кажучи: “І благословляться в потомстві твоєму всі народи землі” (Гиж.). Ця Драбина Спілкування вже встановлена, коли мова йде про певний клас людства. Але він є лише “маленькою черідкою”.

Це спілкування з Христом є цілковитим – спілкування Небесного Отця з тими, хто прийнятий як справжній Ізраїль, як духовний Ізраїль, зображений Яковом. Які благословення приходять

до них, поки вони ще мандрують пустелею! Яке спілкування вони мають з Отцем через Сина! “Їхні ангели повсякчасно бачать у небі обличчя Мого Отця”. Господні благословення приходять до них безпосередньо: щоранку нові, щовечора свіжі! “Усе допомагає на добре” їм як Новим Створінням у Христі, якими б не були їхні випробування і труднощі по плоті. Але, на жаль, зовсім мало з них мають очі віри, що розпізнають в Ісусі цей зв’язок з небом, який “задовольняє їхні прагнення, як ніщо інше”! Більшість християн знають про це дуже мало. Вони чули про Ісуса, про здійснене відкуплення і надане благословення, але, зайняті турботами цього життя і оманливістю багатства (яке вони шукають, хоча не знають чи знайдуть), вони обмежені. Їхні очі прикуті до землі. Вони не бачать цього видіння, і коли інші розповідають про нього, вони можуть лише слабо збагнути його і вважають здебільшого нездійсненим. Тут ми знову бачимо приклад з Писання: “Таємниця Господня – з тими, що бояться [шанують] Його, і заповіта Свого Він відкриває їм” (Пс. 25: 14, Гиж.).

Так поведився Яків. Він чув про велику угоду, укладену Богом з його дідом, тому дуже цінував її [ЗНГ442] і розумів, що його брат Ісав цього не робив. Яків викупив її у свого брата за ціною, яку той сам визначив, а потім втік, але не тому, що Ісав цінував обітницю, а тому, що разом з нею відійшла частка старшого сина в земних благах, яких Ісав жадав і яких, як він побоювався, Яків міг би вимагати. Але Яків від них добровільно відмовився назавжди. Віддаючи перевагу речам, обіцянним Господом, над земними благами, він зображував, представляв Церкву, Христа, Ізраїль Божий.

ПУСТЕЛЯ В БОЖОМУ МИЛОСЕРДІ

Проте є ще ширший погляд на значення цієї образної драбини, яка, як Яків бачив, сягала від землі до неба. Ця драбина, хоча в першу чергу представляла Ісуса, також представляла Вибрану Церкву, яку Бог зараз вибирає з-поміж людства. Біблійні твердження про те, що посвячені віруючі є гілками Виноградни і членами Тіла Христа, не є беззмістовними твердженнями, бо Бог “Його дав найвище за все, за Голову Церкви, а вона Його Тіло”. У цьому ширшому сенсі, що Ісус був первинною Виноградною і

що протягом цього Євангельського віку гілки розширили цю Виноградину, Ісус є Драбиною, а Його посвячені святі цього віку є, так би мовити, щаблями цієї Драбини. Ця Драбина у цьому ширшому сенсі була в процесі розвитку протягом усього Євангельського віку і майже завершена.

Вона представляє Христа, Посередника Нової Угоди між Богом і людством. Ми повинні побачити в Писанні, що ця широта Божого милосердя подібна до широти моря. Ми повинні усвідомити, що наш Господь Ісус, Який протягом цього віку виконав особливу працю для віруючих, протягом наступного віку виконає ширшу працю для світу людства разом зі Своєю Церквою. Усі Божі благословення, спочатку обіцяні Аврааму й підтвержені Ісаку та Якову клятвою, належали не тільки “нащадкам Авраама”, але й “всім племенам землі”, які будуть благословенні через насіння Авраама протягом Тисячоліття.

Ця драбина з видіння була насінням Авраама, а ангели, що переходили по ній, представляли божественне благословення, яке прийде до всіх поколінь землі через Тисячолітнє Царство. І тут ми знову бачимо, що Вибрана Церква, “Мала Черідка”, Царське Священство, сто сорок чотири тисячі, які мають ім’я свого Отця на чолах, є членами цього Насіння Авраама, членами Драбини, Христа. Згадайте слова апостола: “А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці”. Вони божественно покликані, обрані й підготовлені для участі у великій Божій праці благословення всіх поколінь землі. У цьому зв’язку давайте пам’ятати, що хоча Писання чітко розрізняє Церкву і світ, показуючи небесне покликання й нагороду для одного і земну нагороду й реституцію для іншого, воно найбільш рішуче стверджує, що праця відкуплення включає в себе і те, і інше. Цитуємо: “Він [Христос] убагання [відшкодування] за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу” (1 Ів. 2: 2).

ЗБУДУВАННЯ ВІВТАРЯ БЕТ-ЕЛ

Наш текст розповідає нам про той час, коли, через роки після свого видіння в Бет-Елі, Яків повернувся, розповідає про виконання його обітів. Він сказав, що якщо Бог благословить його, він буде Його вірним слугою, повернеться і збудує

там вітвар. Господь справді благословив його, а потім, як сказано в нашому тексті, нагадав йому про його обіт, після чого Яків збудував вітвар.

Так само, дорогі друзі, той самий Господь щедро благословив нас, пробачивши наші гріхи завдяки заслугі жертви Христа. Він дав нам видіння благословень і милостей, які належать нам через Божого Агнця, бо ми є Його. Багато з нас дали обіт, посвятили себе Господу, просячи Його допомоги. Він надав нам цю допомогу, і тепер, з подальшим дозріванням християнського характеру, ми ще більше, ніж будь-коли раніше, цінуємо видіння, дане нам. Господь кличе нас від благодаті до благодаті, від знання до знання, від одного кроку послуху до іншого, від одного духовного досягнення й радості до іншого. І так, завдяки Його благодаті, ми знову усвідомлюємо себе в Бет-Елі, Божому домі, брамі до неба. Чи збудували ми тут свої вітвари? Чи дотрималися ми своїх обітів Господу в повній мірі? Чи не можемо ми ще більше наблизитися до цієї небесної брами й отримати ще більше благословення? Ми віримо, дорогі друзі, що таким є наш привілей день у день і що це міститься в словах Господа: “Наблизьтесь до Бога, то й Бог наблизиться до вас”. Я вірю, що кожен з нас і всі ми разом зростаємо в благодаті, зростаємо в знанні й зростаємо в любові до Бога та до всіх інших, коли вони перебувають у гармонії з Ним, і навіть до наших ворогів.

ВІДКИНЬТЕ ІДОЛІВ

Давайте кожен застосуємо до себе слова Якова, сказані ним до родини: “Гляньте, чи не маєте ви ідолів, і викиньте їх. Якщо гроші є вашим ідолом; якщо вашим ідолом є пошана людей; якщо вашим ідолом є ваша родина; якщо вашими ідолами є ваші діти; якщо ви обожнюєте себе або якому б ідолу чи ідолам ви не поклонялися таємно, відкиньте їх і очистіться. Одягнувши чисті шати, наблизьтесь до Господа, до Божого Дому, до самої присутності Єгови. Робіть це не лише в даний час, але утверджуйтесь у відданості свого часу, талантів, впливу, грошей, самого себе і всього, що ви маєте, всього, чим ви є, Господній справі та служінню. Гляньте, чи не вилле Він на вас благословення, яке ви не зможете вмістити, яке з надлишком проллється на вас, вашу родину, друзів та інших у вигляді

доброти, лагідності, покірності, терпеливості – плодів святого Духа”.

Слово “небо” означає “вище”. Отже, Бог і ангели є небесними істотами, і вибрана Церква також буде небесним класом, у деяких відношеннях “подібною до ангелів”. У інших відношеннях вона буде ще вищою за ангелів, буде “учасниками Божої природи” (2 Петр. 1: 4, Хом.), найвищої, тобто найбільш небесної з усіх. “Брама небесна”, таким чином, означає шлях до цієї божественної природи.

Якою дорогоцінною є ця думка для всіх, хто почув “небесне покликання” і прагне “чинити міцним своє покликання та вибрання”. Воістину, “до Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене”, через Христа, живий шлях, Драбину. Не мріймо про інший шлях, аніж цей “єдиний шлях”. [ЗНГ443] Але слово “небо” матиме інше значення для людства згодом, у Тисячолітті. Тоді воно буде означати “вищий” у сенсі святіший і благородніший, тому що Боже Слово говорить нам, що “реституція” до людської досконалості є благословенням, яке буде дане всьому роду Адама. Вся земля, а також весь людський рід (якщо він буде слухняний) буде піднятий з нинішнього низького стану гріха і смерті до вищого (небесного) стану досконалості (Дії 3: 19-21).

Це і є суть слова “воскресіння” – підняти знову до стану, з якого людство впало. Для багатьох це означатиме (1) пробудження з могили й (2) реституцію, тобто піднесення, до всього втраченого через гріх Адама, всього відкупленого жертвою Христа. Пропозиція “зміни” природи є особливою пропозицією цього віку й незабаром закінчиться. І як зараз Христос є драбиною, за допомогою якої “покликані”, “вибрані” можуть отримати найбільшу з усіх небесних милостей, так і незабаром Він і Його Небесне Царство стануть шляхом, що ним людство в цілому зможе піднятися на вищий рівень, з якого людина впала через непослух.

“І ТАМ З НАМИ ГОВОРИТЬ”

Думка, зосереджена в назві Бет-Ел, здається, свідчить про факт, що Бог там промовляв до Якова. Спочатку Він промовляв до нього через видіння, а потім назвав Себе Богом Авраама, Ісака та Якова, Який виконає первинну Угоду благословення світу через Авраамове насіння. Читаємо: “І вознісся Бог з-понад нього в місці,

де з ним говорив”. “І поставив Яків пам’ятника на тому місці, де Він говорив з ним, ... І назвав Яків ім’я місцю, що там говорив із ним Бог: Бет-Ел”. Господь через пророка Осію (12: 4, 5) підкреслює цю саму думку: “У Бет-Елі знайшов Він його, і там з нами говорить”.

Якою доречною є назва Бет-Ел для місця зустрічі Божого народу, де Він розмовляє з нами, де ми отримуємо Його Слово попередження, докору, заохочення чи обітници, де ми відповідаємо своїми обітами посвячення бути Його вірним народом, де ми отримуємо небесне видіння зацікавлення Всемогутнього Бога нами і нашими справами, а також видіння посланців і послань, які йдуть і приходять завдяки заслугі жертви нашого дорогого Відкупителя. Чи дивно, що “говорили між собою ті, що Господа бояться [шанують]”? (Мал. 3: 16). Чи дивно, як зазначає апостол, що ми не повинні “покидати наших спільних зібрань, ... в міру того, як бачимо наближення цього дня”? (Євр. 10: 25, WTB).

А коли ми не можемо всі зібратися особисто, то чи ж не є для нас потіхою об’єднатися в серці,

знайти Бет-Ел нашого Бога і слухати Його Слово в будь-який час і в будь-якому місці? Яке благословення ми маємо в цьому відношенні в наш час друкарського верстата! Послання Господа з Плімут-Бетель поширюється по всіх куточках світу, і багато хто, не маючи можливості збиратися разом з іншими з дорогого Божого народу, таким чином отримує підбадьорення й потіху і є в змозі підняти погляд у видінні на славу Драбину Ісуса та Отця, почути послання та запевнення, усвідомити люблячу турботу про забезпечення всіх наших потреб й особливо духовних потреб як Нових Створінь у Христі!

І чи чуємо ми природним вухом, чи читаємо природним оком, пам’ятаймо, що тільки в міру того, як ми маємо добре та чесне серце, ми отримуємо належну користь – чи то від читання Писань, чи від слухання їх читання, чи від читання проповідей, чи від слухання їх. Щодо цього наш дорогий Відкупитель молився за нас: “Освяти Ти їх Правдою! Твоє Слово то Правда” (Ів. 17: 17).

ЗНГ440

ДАВИД ЗДОБУВАЄ ЦАРСЬКИЙ ПРЕСТОЛ 2 САМУЇЛОВА 2: 1-7; 5: 1-5

*“І Давид ставав усе більшим,
а Господь, Бог Саваот, був із ним”
(2 Самуїлова 5: 10).*

Давиду було 30 років, коли помер цар Саул. Протягом попередніх десяти років він вів різноманітне життя. Вигнаний з двору Саула через заздрість, переслідуваний царем мов дика тварина, Давид зазнав того, що було далеким від ідеалу. Його переслідували мов розбійника; більшість людей сприймала його з недовірою, бо знала про нього мало, хіба що те, що колись він користувався великою прихильністю царя й був його воєначальником, а тепер потрапив у немилість. Тому деяким було важко сприймати його інакше, як просто з заздрістю. Інші ж, забуваючи, що правителів Ізраїлю призначає Бог, могли вважати Давида узурпатором, який прагне нажитися за рахунок свого пана. По суті, ми бачимо, що навіть у деморалізованому стані,

який настав після смерті Саула і його трьох синів у фатальній битві, про яку йшлося в нашому минулому уроці, одинадцять поколінь все ж швидко згуртувалися на підтримку четвертого сина Саула, Іш-Бошета, [R4235] і, здається, ні на мить не думали про Давида.

Давид, як ватажок свого загону з шестисот чоловік, оселився в Циклазі, на південному заході Юди. Коли Давид почув про смерть Саула, то, не питаючи власного розуму, що йому робити, запитав про це Господа. Нам здається дивним, що молодий чоловік, вигнаний з дому, утікач, на якого полновали мов на розбійника, позбавлений усіх життєвих принад, зміг зберегти таку пошану до Господа. На жаль, як багато християн, маючи усілякі сприятливі умови, Біблію в руках і посібники для її вивчення тощо, виявляють набагато меншу відданість! Як часто Господь і Його воля забуваються, а все вирішує і всім керує самолюбство. Дійсно, можна вважати

свідченням цілковитого підкорення Господу й розвитку в благодаті те, що християнин щиро прагне пізнати волю Господа в усіх важливих справах свого життя. “Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки”.

Хоча школу, яку пройшов Давид, можна вважати дуже суворою, він, очевидно, багато чого навчився в ній. Його першим запитанням було: “Чи йти мені в одне з Юдиних міст?” Відповідь була ствердною. Наступним запитанням було: “Куди я піду?” З якого міста я правитиму, де буде моя столиця? Господь скерував його до Хеврону. Давид мудро розсудив, що люди з його покоління знають його добре і розуміють, чому цар Саул переслідував його. Давид не був без поваги у своїй країні й не був позбавлений довіри свого покоління. Але при всьому цьому він особливо довіряв божественній мудрості та божественній силі. Він усвідомлював, що Господь веде його, що на нього вже вилито олію помазання і що це лише питання часу, коли Господь вкаже наступний крок. Тим не менше, він розумів, що його обов’язок – чекати на Господа й не намагатися поспішно захопити те, що було йому обіцяно. Він чекав більше десяти років. Він міг дозволити собі терпляче чекати на Господа.

Який важливий урок для позаобразного Давида – Улюбленого – Христа! Апостол свідчить про нашого Господа Ісуса, що Він не вважав Царство чимось, що можна захопити або узурпувати. Він чекав на час Отця. Між тим Він упокорював Себе, слухняний волі Отця, і давав свідчення, що Він радий виконувати цю волю за будь-яку ціну. Вірне й терпляче очікування з боку Того, Хто мав бути спадкоємцем усього й високо піднесеним, було приємним Богу. Так само й ми, Його послідовники та члени, маємо пам’ятати слова пророка Давида: “І надійся на Господа”. Дехто з нас на власному досвіді переконався, що намагатися випереджувати Господа в будь-якій справі небезпечно. Ми не настільки мудрі, щоб керувати собою. Дійсно, як сказав поет:

“Боюсь торкатися того,
Що значить так багато”.

Якби ми інколи могли усвідомити всю делікатність нашого становища, це зробило б нас більш поміркованими та обережними.

Під загрозою є не тільки наші власні інтереси та вічна слава, але й інтереси інших членів Тіла Христа. Необдумане слово, необережний вчинок, нерозсудливість у будь-якому значенні слова можуть призвести до негативного стану серця, і навіть якщо ми здобудемо обітницю, то це може статися через скорботу, а не шляхом, яким поведе нас Господь.

“ХАЙ ВАША ДОБРОЗИЧЛИВІСТЬ
БУДЕ ВСІМ ВІДОМА” (Хом.)

Деякі, неправильно оцінивши поведінку Давида і його ставлення до Саула, думали, що вони здобудуть його прихильність, розповідаючи про те, як вони допомогли у поваленні Саула. Проте вони зустрілися з негайним засудженням, і Давид щоразу говорив про царя Саула з повагою не тільки тому, що було б неправильно говорити зло про будь-яку людину, але й тому, що Саул, як цар, був представником Бога, “помазанцем Господнім”, як сам Давид його називав. Замість того, щоб радіти зі смерті свого ворога, Давид надіслав особливу звістку з подякою людям з Явешу, які гідно поховали Саула та його синів. Він хотів, щоб вони знали, що він не вважає це вчинком ворожості до себе, а скоріше вчинком порядності й лояльності, в якому сам був би радий взяти участь. Він сказав: “Благословенні ви для Господа, що зробили цю милість із своїм паном, із Саулом, та поховали його! А тепер нехай Господь зробить вам милість та правду, і я теж зроблю вам те добро за те, що ви зробили цю річ. А тепер нехай зміцняться ваші руки, і будьте мужні, бо помер пан ваш Саул, а також Юдин дім помазав мене царем над собою”.

Дехто може заперечити, що поведінка Давида, мабуть, була політичним ходом, що він був занадто мудрим, щоб налаштовувати людей з Явешу проти себе за те, що вони поховали Саула та його синів з пошестями. Навіть якщо б це було так, то воно радше свідчило б на користь Давида, а не дискредитувало б його. Це б показало, що він мав дух Господа, дух здорового розуму. Але ми вважаємо, що не варто критикувати мотиви людини, яка хоче зробити добрий вчинок. Замість того, щоб приписувати злі мотиви, ми повинні “не думати лихого”. Той самий принцип стосується й Господнього народу. Він не повинен приписувати неправильні мотиви підприємцям, які жертвують гроші на

благодійність тощо. Можливо, для деяких (а може й для багатьох) думка про дар дійсно пов'язана з прибутком, але це аж ніяк не означає, що цей вчинок позбавлений щедрих мотивів і є цілком корисливий. Ми щасливіші, коли намагаємося думати доброзичливо про всі вчинки в житті. Нещодавно один невидючий брат сказав: “Не маю сумніву, що моя сліпота рятує мене від багатьох шкідливих речей. Коли я зустрічаю людей, я намагаюся думати про них як про щасливих, щедрих і добрих; та коли б я мав зір, то, можливо, вважав би неможливим думати про них так прихильно і щедро, як я хочу”.

Звертання уваги Давидом на факт, що він не був царем Юди, була натяком для людей Явешу, що вони, можливо, хочуть, щоб він був їхнім царем, оскільки він тепер є царем замість Саула, який полював на нього протягом десяти років. Це був натяк на те, що вони можуть продовжувати робити по-своєму та зазнати ще гіршої долі – що було правдою, як ми знаємо.

МИ ХОДИМО ВІРОЮ

Цілком ймовірно, що цар Давид сподівався, що після визнання його поколінням Юди інші покоління швидко перейдуть під його прапор. Проте нам не сказано про будь-які кроки, які він зробив для цього. Він чекав на Господа. Безумовно, це було довге очікування. Авнер, воєначальник царя Іш-Бошета з одинадцяти поколінь Ізраїлю, вів війну проти ворогів Ізраїлю і частково здобував перемоги. Цар Давид мав удосталь можливостей задуматися над тим, чи Господь має намір виконати план, встановлений під час його коронації. Маючи повагу завдяки перемогам над зовнішніми ворогами, цар Іш-Бошет звернув увагу на покоління Юди, переконаний, що воно зчинило бунт проти законного глави. Наслідком стала громадянська війна замість початку панування добробуту. Брати воювали проти братів – одна частина Божого привілейованого народу проти іншої. І це тривало два роки, поступово приносячи успіхи Давиду та його війську. Тому читаємо: “А Давид усе зміцнювався, а Саулів дім усе слабнув”.

Замислюючись над громадянською війною і над тим, як одна частина Господнього народу намагалася завдати шкоди іншій, на думку приходить духовний Ізраїль і те, як брати іноді

настільки віддаляються і полишають Боже провидіння, що стають ворогами один одному. Жаль, що так відбувається! – що Божа любов в якусь мить перестає спонукувати нас, і ми не тільки відвертаємося від Його любові та єдності, але й використовуємо меч, щоб вразити братів! Закарбуймо в наших розумах і запечатаймо в наших серцях картину прийдешніх днів Духовного Ізраїлю, коли брат буде проти брата, і що Господь дозволить це безпосередньо перед встановленням Царства. Давайте вирішимо, що як би інші не воювали, зброя нашого воювання не буде тілесною, і що наша боротьба не буде проти тих, хто є Господніми за Угодою, а проти великого супротивника. Тілесна зброя – це не лише рушниця та мечі; ще більш шкідливим і смертоносним є язик, якщо його використовувати для наклепу та образи. Брони Боже, щоб наш язик, яким ми славимо Бога, завдавав шкоди будь-якій людині і особливо будь-кому з дому віри.

ЦАР НАД УСІМ ІЗРАЇЛЕМ

Остаточо цар Іш-Бошет і його воєначальник Авнер були жорстоко вбиті, і ми зазначаємо, що Давид не був причетний до цього. Що ж стосується синів Саула, то Давидова клятва дружби з Йонатаном була для них цілком достатнім захистом. Однак смерть цих людей відкрила шлях для народу Ізраїлю, щоб розглянути справи далі, і, розглядаючи їх, вони зрозуміли, що Божа милість була з Давидом; що він був чоловіком за Божим серцем і що як правитель він відважно служив народу, який прийняв його як свого царя. Більш розсудливе мислення поколінь Ізраїлю привело їх до висновку, згаданого в цьому урочі: “І походилися всі Ізраїлеві племена до Давида в Хеврон та й сказали йому: Оце ми кість твоя та тіло твоє ми! І давніш, коли Саул був царем над нами, ти водив Ізраїля на війну і приводив назад. І Господь тобі сказав: Ти будеш пасти народа Мого, Ізраїля, і ти будеш володарем над Ізраїлем”. Нарешті вони прислухалися до голосу Господа. Без сумніву, Господь міг би і раніше домогтися такого стану речей, та божественна мета не була такою. Так само й з усіма нашими [R4236] справами, якщо б ми тільки знали про це. Бог, Який знає кінець від початку, мудро керує для добра Свого народу і особливо для тих, хто особисто належить до класу помазаних.

Наш урок розповідає, що цар Давид уклав угоду, союз з народом Ізраїлю. Це означає, що він погодився служити як цар при обмеженій монархії, згідно з конституцією. Він уклав угоду, конституцію, яка чітко визначала права народу та права царя. Цей порядок в Ізраїлі свідчить про те, що він був найпрогресивнішим народом у світі, адже, наскільки ми можемо судити з історії, царі того часу були деспотами, які правили відповідно до своїх власних уподобань, нехтуючи правами й свободами народу. Цікаві церемонії, пов'язані з проголошенням Давида царем над усім Ізраїлем, і радість народу з приводу Давида докладно описані в 1 Хронік 12: 23-40.

Досвід Давида в очікуванні царства, отримані уроки, сформований характер і підготовка, яка зробила його мудрим і поміркованим, служать ілюстрацією великого уроку для Євангельської Церкви. Ми також покликані сісти на престолі Господа – правити в Його імені. Ми також були помазані на цю посаду святим Духом, який, як заявляє апостол, є передсмаком слави й радості, до яких ми увійдемо, коли настануть дні коронації. Якщо дисципліна, самоконтроль, віра, поміркованість і надія були необхідними, щоб зробити Давида царем над Господнім народом і належним чином представляти Його в уряді, то наскільки суворішими мають бути уроки для нас, хто покликаний на набагато вищу посаду – на престол землі як представники Бога і на царське священство, щоб правити, судити й випробовувати людство, щоб якомога більше людей було врятовано від їхнього деградованого стану й приведено до повної згоди з Богом! Безумовно, ми можемо сказати, як і Давид, що наші випробування набагато менші, ніж ми очікували.

Якщо ми уважно проаналізуємо характер Давида, щоб відзначити, що становило його найсильніші сторони, і що, отже, ми повинні відповідно прагнути розвивати, ми погодимося, що найсильнішою стороною була його воля, яка була правильно спрямована. Важко оцінити силу людської волі. Очевидно, Бог поставив усі інтереси теперішнього життя під контроль нашої волі, тож значна частина успіху в справі майбутнього життя також знаходиться під контролем нашої волі. Очевидно, воля, правильно спрямована проти гріха, є невразливою. Читаємо:

“Спротивляйтесь дияволу, то й утече він від вас”. Яку саме дієву силу розум, воля, можуть проявити проти супротивника, проти гріха, проти хвороб і недуг, нам важко зрозуміти, але ми маємо біблійне запевнення, що така воля існує, і наш власний досвід її прояву повністю підтверджує істинність нашого твердження. Сильна воля притаманна не лише Божому народу. Сатана і багато розбещених людей мають сильну волю. Справді, у цьому полягає значна частина впливу духа зла. Усі, хто належать до Господа, повинні визнати цінність рішучості й незадовільність вагань.

Апостол правдиво заявляє: “Двоєдушна людина непостійна на всіх дорогах своїх”. Така особа не досягає успіху. Все, що може трапитися з нею понад звичайне, буде, безсумнівно, випадковістю. У цьому ми бачимо мудрість Господнього методу поводження з Церквою в цьому Євангельському віці. “Богомільці правдиві вклоняться будуть Отцеві в душі та в правді, бо Отець Собі прагне таких богомільців”. Він розповідає їм про Свою доброту і надає достатню допомогу, щоб заохотити до правильних бажань, запевняючи, що якщо хтось багатиме, то сам Господь надасть необхідну допомогу й своєчасну підтримку. І хоча супротивник сильніший і мудріший за нас, він не зможе нам нашкодити, бо Той, Хто на нашому боці, більший за всіх, хто проти нас. Саме з цією метою Господь заохочує нас укласти з Ним угоду при жертві – віддати все, що ми маємо, нашу волю, Його керівництву. Щасливі ті, хто це робить. Таких порівняно небагато. Більшість продовжує бути егоїстичною і багато сперечається щодо речей Господа – Його волі. Саме в рамках цих зусиль укріпити волю й зміцнити характер ми визнаємо такі обіти, які можуть стати підтримкою. Супротивник постійно стежить, щоб торкнутися найвразливіших місць, і ми повинні зміцнити наші укріплення, прагнучи виконувати нашу жертву Господу і тримати нашу волю міцною, щоб протистояти супротивнику – служити Правді й усьому дому віри, а також пильнувати наші слова, вчинки й думки.

ПІСНЯ МОЙСЕЯ Й АГНЦЯ

Інавгурацію царя Давида супроводжували звичні веселощі, пісні та прояви радості. Дійсно, майже кожний народ має свій національний

гімн, в якому він вшановує царя й царство. І чи не так само з Царством нашого Господа, яке незабаром буде запроваджене з найдивовижнішими проявами? Хіба не є славним храм Бога – Церква – живі камені якого зараз формуються, обтісуються й поліруються, вітаючи великий Наріжний Камінь? Голова Церкви – це Христос. Ми вже вітаємо й коронуємо Його Господом всього в наших серцях і з радісним очікуванням звертаємось до часу, коли “схилиться кожне коліно” перед Господом.

Тим часом ми, хто сподівається стати членами класу Нареченої і “співспадкоємцями з Ним”, маємо навчитися співати пісню Мойсея, слуги, і пісню Агнця, бо “достойний Агнець, що заколений, прийняти силу, і багатство, і мудрість, і міць, і честь, і славу, і благословення”.

“І співали, як пісню нову перед престолом... І ніхто не міг навчитися пісні”, крім помазаних. Господь буде з ними на горі Сіон, у Царстві. Усвідомлюючи, що ця пісня є звісткою великої радості, яка буде для всіх людей, ми відповідно зацікавлені дізнатися, наскільки ми навчилися – наскільки ми можемо співати її зараз. Ми дійсно вважаємо, що вивчення цього уроку є справою всього життя. Ми радіємо з привілею свідчити про нашого Бога всім, хто має вуха, щоб слухати, навіть якщо це приносить нам докори, незадоволення та опір. Ми повинні далі бути терплячими та мати віру й повинні чекати на Царство у всій його красі та на нашу славу “переміну”, щоб розповідати іншим цю добру звістку ще краще, ніж будь-коли.

R4234 (1908 p.)

ЩО СТАНОВИТЬ ЦЕРКВУ?

З моменту появи статті “Єдина правдива Церква” ми отримали кілька листів із запитаннями щодо права або привілею частини громади відокремитися і проводити зібрання відособлено як окрема й самостійна Церква. Як уже зазначалося у згаданій статті, слова нашого Господа свідчать про Його готовність визнати будь-яких двох або трьох вірних, посвячених, коли вони збираються разом в Його ім’я, і що присутність Голови з такими членами становить Церкву в біблійному розумінні.

І хоча це правда, також є правдою, що вчення нашого Господа і Його апостолів, а також практика ранньої Церкви узгоджуються з думкою, що Нова заповідь “щоб любили один одного ви, як Я вас полюбив” передбачає таку тісну єдність духа між усім дорогим Господу народом, яка спонукає їх прагнути сходитися разом, а не розпадатися на менші групи. Ми повинні уважно звернути увагу на слова “як Я вас полюбив”, які означають дуже глибоку, щирю любов, а не просто терпимість. Господь полюбив нас настільки, що віддав за нас Своє життя, і апостол вказує на Нього як на наш приклад, кажучи: “І ми мусимо класти душі за братів”. Це та любов, якою Він полюбив нас. Пам’ятаймо також, що це не сектантська любов до класу

чи групи в Церкві, а любов до всіх, бо вони є Його. Звичайно, неможливо любити всіх так, щоб цінувати їх однаково, але всіх слід любити настільки, щоб бути готовими покласти за них своє життя, бо навіть найпокірніший з Господніх малих має право вважатися найблагороднішим з них, бо чи ж не належить він до того самого великого війська відкуплених, зарахованих під командування Еммануїла в боротьбі з гріхом і під угодою зі своїм Господом віддати своє життя в Його службі? Як ми можемо не любити тих, хто присвятив усе своє тому самому Учителю, Якому служимо ми? І той факт, що Учитель приймає таких і не соромиться називати їх братами, є найкращою причиною [R4252], чому ми також повинні приймати їх і не соромитися, а навпаки, любити і радо служити їм до такої міри, щоб віддавати години чи дні свого життя для допомоги їм.

Все, що пов’язане з Духом Господа й настановами Його Слова, здається, суперечить думці про поділ між членами Його Тіла. Прекрасною ілюстрацією є те, як дорогі друзі скрізь, зростаючи в благодаті та знанні, здається, все більше й більше наповнюються бажанням збиратися разом – як на одноденних конвенціях, так і ще більше на загальних конвенціях. Часто там

висловлюється думка, що наші прагнення й спілкування один з одним не знайдуть повного вираження, поки ми не зберемося з нашим Господом і всіма Його вірними на Загальних Зборах Первороджених, “на небі написаних”.

Ми всі пам’ятаємо засудження апостолом сектантства. Добре було б звернути увагу на факт, що апостол приписує це духу упередженості, до якого він ставився неприхильно і який вважав доказом тілесності, тілесного мислення, свідченням незрілого розвитку в духовному плані. Ось його слова: “А кажу я про те, що з вас кожен говорить: я ж Павлів, а я Аполлосів, а я Кифин [Петрів], а я Христів. Чи ж Христос поділився?” (1 Кор. 3: 3, 4). Далі він говорить, що ніхто з них не викупив нас, тільки Христос, і що ми всі охрищені в Його Тіло і тому пов’язані один з одним, оскільки пов’язані з Ним, нашим Головою. Продовжуючи, він каже, що в Тілі не повинно бути розколу, тобто ніякого роздвоєння, ніякого поділу.

Чи усвідомлюємо ми це, чи ні, дорогі друзі, безсумнівно, дух, який сприяє розділенню зібрання, де таке розділення не є наслідком далекої відстані, яка заважає належним чином збиратися в одному місці, повинен бути духом сектантства або упередженості. Іноді це є результатом того, що брат бажає бути лідером і прагне отримати більше можливостей для прояву своїх талантів як слуга Церкви. Іншого разу, як у випадку, про який згадує апостол, це відбувається через ізоляваність з боку частини Церкви, яка бажає слідувати за лідерами, навіть якщо самі лідери цього не бажають, як у випадку, про який згадує св. Павло. У будь-якому разі, було б добре особисто дослідити своє серце, а не судити один одного в цій справі. Цілком можливо, що в деяких місцях, де є схильність до поділу і проведення окремих зібрань, можуть бути якісь реальні причини або підстави, але кращим способом було б виправити цю проблему й залишатися єдиними. Іноді несвідомо Божий народ стає занадто вузькоглядним і надто контролює справи Церкви відповідно до волі більшості, замість того, щоб намагатися організувати так, щоб це якомога більше подобалося, приносило користь всім і радувало всіх.

Апостол закликає нас “уважати один за одним для заохоти до любові й до добрих учинків”. Це

означає, що ми не лише повинні враховувати смаки та уподобання більш освічених, більш благородних з природи, більш заможних чи більш вихованих, але й повинні намагатися уважати на всіх дорогих членів Тіла. Порівняно легко любити вихованих, освічених і добре розвинених духовно, любити їх відповідно до того, що наш Господь пропонує робити навіть поганам: “А коли любите тих, хто любить вас, яка вам за те ласка? Люблять бо й грішники тих, хто їх любить?” Братня любов, про яку згадує апостол, кажучи: “Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів”, – це не просто любов до вихованих, вишуканих, освічених і шляхетних. Багато людей люблять тих, хто не перейшов від смерті в життя. Але доказом того, що ми перейшли від смерті в життя, стає наша любов до братів, про яких апостол каже, що багато хто з них є низького походження. Справді, “немічне світу Бог вибрав”. Коли ми приходимо до того, що любимо братів, які за своєю природою є немічними, ми можемо вважати це доказом того, що нова природа контролює розум. Ми любимо їх не за їхню немічність, не за їхню неосвіченість, не за їхню неотесаність, не за їхню бідність, а за те, що вони є Його, і тому, що все Його є нашим, тому що вони вступили під той самий прапор у тій самій боротьбі, що й ми; тому що Отець визнав їх Своїми дітьми, зачавши їх Своїм Духом. Ці причини вимагають нашої любові, нашої співчутливості та нашої допомоги один одному у сходженні на гору Сіон.

Наш Господь дає зрозуміти, що наша любов до Нього буде вимірюватися нашою любов’ю до братів, і апостол показує, що так само, як милосердя і благодать Господа даються кожному з нас відповідно до наших потреб, так і наше співчуття й любов повинні проявлятися до інших відповідно до їхніх потреб. Шукати товариства переважно тих, хто перебуває на нашому рівні розвитку, розумовому чи духовному, означає догоджати собі, і апостол вказує, що ми повинні любити один одного або служити один одному, а не догоджати собі, вказуючи далі, що навіть Христос не догоджав Собі. Крім того, він вказує, що так само, як у нашому фізичному тілі ми іноді приділяємо більше уваги скривленій руці чи нозі, щоб приховати ваду, ніж тій, яка

є здоровою, так само ми повинні чинити в Тілі Христа: ті, хто найбільше потребують нашого співчуття, допомоги та спілкування, повинні їх отримувати, щоб усе Тіло Христа було збудоване, зміцнене і з'єднане узами любові як члени Христа під Тим, Хто є Головою.

Ми потребуємо кожного члена Тіла, як дає зрозуміти апостол, і оскільки випробування, що стоять перед нами, стають дедалі важчими, ми

всі щораз більше потребуємо реальної співпраці, допомоги, співчуття й любові один до одного. Тому уникаймо схизм, а також всіляких “ізмів”, і маймо той дух єдності, який властивий Тілу, бо ми всі є одно в Христі Ісусі і є членами один одного. Давайте щораз більше прагнути сходитися в поглядах в усіх цих справах.

R4251 (1908 р.)

ЗНИЩЕННЯ МІСТИЧНОГО ВАВИЛОНУ

*“Звістуйте між народами й розголосить,
підійміть прапора та розголосить,
не затайте, скажіть: Здобутий уже
Вавилон!”
(Єремії 50: 2).*

Хоча наше сьогоднішнє послання є “харчем у пору” для Дому Віри і в усіх відношеннях важливим для розуміння, проте розгляд цієї теми може образити декого або виглядати занадто різким. Тому прошу вас бути вибачливими до мене, коли я говоритиму про те, що вважаю Божественним Посланням, настільки доброзичливо, наскільки це мені під силу.

Писання, які я можу цитувати на підтримку свого представлення, здаються різкими, майже жорстокими, але я запевняю вас, мої слухачі, що я не відповідаю за мову Біблії. Моя відповідальність полягає в тому, щоб говорити Господнє Слово. Роблячи це, я намагатимуся викласти послання якомога лагідніше і, наскільки це можливо, пояснити деякі різкі вирази; але я не можу ухилитися від проголошення всієї Божої волі – і так повно, як, на мою думку, Він хоче, щоб Його народ її зрозумів (Єр. 23: 28; Дії 20: 26, 27).

За днів Ісуса та Його апостолів не існувало Містичного Вавилону. Тому вирази в Об’явленні св. Івана, що стосуються Містичного Вавилону, були пророчими про системи та умови, які з того часу виникли в Церкві. Слово “Вавилон” має подвійне значення. Воно походить від слова “Бабел” (Хом.) і нагадує нам про час, коли сини Ноя втратили віру в божественну провіденційну опіку й у веселку обітниць і намагалися збудувати споруду для власного збереження – вежу

Бабел. Ця спроба призвела до змішання мов (1 М. 11: 1-9).

Подібно до цього, від днів апостолів і переслідувань ранньої Церкви, була зроблена спроба спорудити велику релігійну систему для захисту [SM405] Церкви, не чекаючи виконання божественної обітниць, що у свій час прийде Месія і встановить Своє Царство для благословення світу.

Релігійною “Вежею Бабел” (“Вавилонською вежею”) було, в першу чергу, папство. Якщо вже на те пішло, це була чудова споруда, але вона ніколи не здійснила задуми своїх засновників. Їй ніколи не вдалося підкорити собі і поставити Церкву вище за владу і вплив цивільних урядів і земних монархів.

Саме тоді, коли Вавилонська вежа піднялася на значну висоту своєю гідністю й величчю, Господь проявив Свою силу серед робітників і змішав їхню мову. Посварені, люди припинили подальше будівництво Вежі, і кожен почав будувати для себе. Це добре відповідає протестантському реформаторському руху та різним конфесіям, на які розділилися ті, котрі колись був католиками.

ВАВИЛОН І ЙОГО МУР

Інша думка, пов’язана з нашою темою, полягає в тому, що буквально місто Вавилон було образом, пророчою фігурою Містичного Вавилону. Назва Вавилон означає “Брама Бога” – ворота, через які можна отримати доступ до Бога. Таким, по суті, було твердження папства, яке воно висуває й досі, – що воно є великим Містом, великим царством; що воно має великий мур Божественного спасіння й захисту навколо

себе – великий мур, побудований із забобонів і невігластва, як кажуть його вороги.

В Об’явленні Ісус пророчо зображує велич цього Міста, цієї духовної Імперії. Воно є по суті релігійним, хоча включає в себе великі царства землі, які разом утворюють так зване Християнство. Це велике “місто”, Вавилон, зображене як розділене на десять різних частин, кожна з яких представляє одне з царств християнства, і відповідає десяти рогам символічного “звіра” (Порівняйте Об. 11: 13; 13: 1; Дан. 2: 41; 7: 7). [SM406]

Оскільки це велике “місто”, або духовне царство, включає головні монархії Європи, то в іншому образі Вавилон (папство) представлений як жінка, на чолі якої написано ім’я “Вавилон великий, мати блудниць” (Хом.). Ось так відповідним чином показані різні протестантські системи християнства, які відокремилися від “Матері-Церкви” Риму, але все ще є її дочками, все ще пов’язані з нею, мають її характер, риси та вдачу. Таким чином, Вавилон з його десятьма частинами включає практично всю Європу; а Мати й Дочки цієї ж родини включають майже всі протестантські конфесії, а також католицьку Матір-Церкву.

ЩО ОЗНАЧАЄ “БЛУД”?

Обговорюючи цю тему, слід пам’ятати, що мова Писання є образною – що це не означає, що Римська Церква або її протестантські дочки є аморальними. Правильна думка така: спочатку Церква Христа була “невинною” громадою осіб, покликаних, відокремлених від світу, його цілей та амбіцій – покликаних бути святими і співпадкоємцями з Христом у Його Царстві. У якій мірі системи з’являлися серед послідовників Ісуса і були пов’язані з будь-яким із царств цього світу, у тій мірі, згідно з Писанням, образно, вони чинили розпусту, бо були заручені з Царем царів і Паном панів і мали чекати на Нього, щоб у Його Другому приході стати Його Нареченою і разом бути на Його Троні.

Немає сумніву, що папство приєдналося до Римської імперії і сіло на троні Риму. Так само Англійська церква, як одна з її “дочок”, приєдналася до британського уряду і зараз засідає як представник у Палаті Лордів. Немає сумніву, що і Православна церква мала подібні заручини і шлюб з російським урядом, Лютеранська

церква – з німецьким [SM407] і т. д. і т. п. Саме з цієї причини і в цьому сенсі Римська церква та її дочки – мати й дочки, організації протестантів – образно носять родинну назву “Вавилон”.

ЗОЛОТА ЧАША ВАВИЛОНУ

Під образом “жінки, одягненої в пурпур і кармазин”, материнська система Вавилону багато століть тому “лютим вином розпусти своєї напоїла всі народи” – доктринами, які вона мала у своїй Золотій Чаші (Об. 17: 1-6). Золота Чаша представляє Біблію, Божественне Мірило, авторитет. Неправильне ставлення до неї почалося тоді, коли в неї влили вино фальшивої доктрини – коли Біблію почали вважати основою різних помилкових вчень Середньовіччя. П’янке “вино”, яким були напоєні народи і яке спонукало їх підтримувати “жінку” та називати себе християнськими народами, папство досі тримає в своїй руці і пропонує кожному, хто хоче його прийняти. Але до народів поступово приходить протверезіння.

Не обов’язково вважати, що кожна доктрина, представлена папством, була помилковою і п’янкою. Скоріше, йдеться про те, що в вино, яке вже було в чаші, було додано одурманюючий трунок. Оскільки Золота Чаша представляє Боже Слово та його Послання, одурманюючий трунок можна розуміти як деякі доктрини, наприклад: що Боже Царство вже встановлене, що папський престол є Престолом Христа, що Папа править як намісник Христа, тобто як Його заступник і представник. Інші отруйні елементи погрожували людям муками чистилища або вічними катуваннями, якщо вони не підкоряться папській владі – заявленій заступницькій владі Христа.

Усі протестантські конфесії зародилися під дією цих п’янкх впливів і фальшивих теорій. Хоча вони відокремилися від материнської системи і викрили її, проте у своїх доктринах вони дотримувалися багатьох її п’янкх неправд. Як наслідок, вони теж стверджують, що [SM408] якимось чином, вони не знають як, Царство Месії вже було встановлене і править. Вони теж приєднуються до того, щоб давати народам те саме змішане “вино”, яке давала їм Мати, кажучи людям, що це – християнські народи, навіть якщо вони мають усе, крім християнського

духа, виготовляють гармати й будують військові кораблі, щоб нищити один одного з лиця землі.

Сила цього сп'яніння настільки велика, що ті, хто сп'янів, не помічають суперечностей таких теорій. Тільки нечисленні, які поступово звільняються від цього одурманюючого трунку, здатні, з божественною допомогою, побачити деякі помилки в цьому напрямку. Вони бачать, що ні церква Риму, ні жодна з її дочірніх систем не є істинною Церквою.

Кожна система заявляє, що вона є Нареченою Христа, але кожна знає, що весілля Агнца відбудеться в Другому приході Христа. Тому вони в цілому втратили з виду факт, що лише справжня чиста Церква Христа – лише Мала Черідка (Лк. 12: 32), яка буде визнана гідною стати Нареченою Христа, – повинна чекати на Господа з Неба (1 Сол. 1: 9, 10). Вона повинна берегти себе “неопоганеною від світу” (Гиж.), дівою, щоб вважатися гідною увійти в радість свого Господа, стати Його Царицею і Співспадкоємицею.

ВАВИЛОН, ВЕЛИКЕ МІСТО

Не слід очікувати, що Мати чи Дочки, які зараз претендують на правління з Христом, які зараз стверджують, що Його Царство вже встановлене, які зараз стверджують, що їхній союз з царствами цього світу є законним, можуть отримати схвалення Нареченого. Не слід очікувати, що вони усвідомлюють своє справжнє становище – невірність Небесному Нареченому й Царю.

У символічній мові Книги Об'явлення, як уже пояснювалося, назва Вавилон застосовується не тільки до образної жінки, папства, та її містичних дочок, протестантських конфесій, але й до [SM409] великого Міста, Містичного Вавилону. Символ жінки особливим чином представляє церковні системи, а символ міста – урядові особливості — священницьку, релігійну владу, що керує царствами, народами землі й контролює їх.

Ми всі пам'ятаємо історію стародавнього міста Вавилон з його чудовими мурами та вишчаченими садами. Ми всі пам'ятаємо, що воно було побудоване над рікою Євфрат, яка протікала через його середину й мала повністю захищати його від небезпеки вторгнення. Окрім величезних складів продовольства, воно ще й мало воду з

ріки. Тому Вавилон вважався неприступним – міцно укріпленим містом.

Містичний Вавилон, християнство наших днів, є надзвичайно майстерною організацією. Його мури збудовані з невігластва та забобонів, а його великі фундаменти були закладені століття тому. Великі мідні брами стародавнього Вавилону, що спускалися до рівня Євфрату, представляли світську мудрість містичного Вавилону, людську винахідливість і умілу організацію, щоб тримати під контролем символічні води й захищати “місто” від можливого вторгнення з цього боку.

ЄВФРАТ ВИСОХНЕ

У символічній мові Святого Письма слово “вода” має два різних тлумачення: (1) Вода є символом Правди; (2) Вода також символізує прибутки від доколишніх народів і царств. У відповідності з цією останньою думкою ми читаємо, що жінка із золотою чашею сидить над багатьма водами: “Води, що ти бачив, де сидить блудниця, є люди, і народи, і племена, і мови” (Об. 17: 1-15). Ця “жінка” не панує над однією нацією чи народом; її правління є католицьким, тобто загальним, бо всі народи так чи інакше “вином розпусти її впивались”. Тому вода ріки Євфрат, що тече через Вавилон, може вважатися символом народів і націй, що підтримують містичний Вавилон своїми внесками, пожертвами. [SM410]

В Об'явленні використовується не тільки назва Вавилон, яка з'явилася через довгий час після того, як стародавнє місто було стерте з лиця землі і його місцезнаходження протягом століть було невідомим, але символічний опис включає також ріку Євфрат. Про цю велику ріку ми читаємо, що “вода її висохла, щоб приготувати дорогу царям, які від схід сонця” (16: 12). Якщо наше тлумачення є правильним – що води цієї ріки означають доходи від усіх народів, – то висихання ріки означає припинення доходів Вавилону, зменшення пожертв, які до цього часу робили його багатим, коли мільйонні суми щороку надходили від багатих і бідних з усіх народів для його підтримки.

Це повністю узгоджується з божественним передбаченням про те, що ще має статися: ми чуємо крики про допомогу, що лунають з усіх конфесій, як католицької, так і протестантських,

про те, що доходи церков “висихають”, і це в час, коли населення світу і його багатство більші, ніж будь-коли досі.

Історія розповідає, що стародавній Вавилон був захоплений Кіром Великим і його військом після тривалої безуспішної облоги, коли його воїни викопали новий канал для річки і змінили її русло. Так річка Євфрат висохла, і медо-перське військо раптово вдерлося до цього стародавнього міста вночі. Поки відбувалися згадані події, князі Вавилону, що відповідають знатним діячам християнства, влаштували гучний карнавал, радіючи своїй безпеці, хвалячись міцністю своїх мурів, неприступністю своїх брам і надійністю своїх вод. Як вони використовували золоті посудини з Господнього храму, щоб пити з них своє вино, так і зараз, в годину падіння містичного Вавилону, ми можемо очікувати чогось подібного – духа хвалькуватості, гордості, сп’яніння від неправди, яку, як їм здається, вони почерпнули з Божого Слова.

У цей момент їхнього розгулу в бенкетній залі Валтасара з’явилася рука, яка написала слова: [SM411] “Мене, мене, текел упарсін” – дні твого правління полічені Богом і закінчилися; ти зважений на вазі і знайдений легеньким; твоє царство поділене і віддане мідянам і персам (Дан. 5: 25-28). Міцна символічна мова, використана щодо містичного Вавилону, настільки добре відповідає пророчій мові щодо стародавнього Вавилону, що ми маємо підстави вважати це місто прообразом містичного Вавилону, а його падіння – прообразом падіння християнства.

“УТІКАЙТЕ З ВАВИЛОНУ”

Передвіщаючи лихо, що чекало на Вавилон, пророки Ізраїлю передали Божому народу таке послання: “Утікайте з-серед Вавилону, і кожен урятовуйте душу свою” – своє життя – і наводили жахливі описи, які здаються надто перебільшеними, якщо не розглядати це питання з уже запропонованої точки зору – що події, які стосувалися цього стародавнього міста, були образними й пророкували набагато серйозніші події щодо містичного Вавилону, які мали відбутися в далекому майбутньому. Якщо потрібні додаткові докази того, що містичний Вавилон представляє велику номінальну систему, їх можна знайти в Апокаліпсисі, частина якого звучить так: “Вийдіть із нього, люди мої, щоб не сталися ви спільниками гріхів його, і щоб не потрапили в каранья його” (Об. 18: 4).

Цей заклик повинен бути почутий і врахований до настання лиха, бо воно настане раптово, як за годину. Ті, хто не триматиметься осторонь, будуть втягнуті в це лихо. І Божа воля в тому, щоб вони були втягнуті в нього, якщо, дізнавшись правду про Вавилон і його характер, вони не будуть з запалом протистояти його оманам і п’янким фальшивим доктринам. Скорботи, що спіткають Вавилон, стануть частиною великої скорботи (якою закінчиться цей вік і почнеться Нова Епоха Царства Месії) – “часу утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу”. Нехай Божий народ пам’ятає, що відданість включає в себе дії і вірність аж до смерті (Дан. 12: 1; Мт. 24: 21).

SM404

“СТРИМАЙ ГОЛОС СВІЙ ВІД ГОЛОСІННЯ І ВІД СЛЬОЗИ СВОЇ ОЧІ”

Господь через пророка Єремію дає послання розради для серця кожного зневіреного батька та матері, які довіряють Йому. Читаємо: “Чути голос у Рамі, плач та ридання гірке: Рахиль плаче за дітьми своїми, не хоче потішена бути за діти свої, бо нема їх... Так говорить Господь: Стримай голос свій від голосіння, і від сльози свої очі, бо є нагорода для чину твого, говорить Господь, і вони вернуться з краю ворожого!” (Єремії 31: 15-17).

П’ять елементів у нашому тексті привертають нашу увагу:

По-перше: Скорбота за померлими, яка є повсюдною, як говорить апостол: “Все створіння разом зідхає й разом мучиться аж досі”.

По-друге: Природа описаного потішення – надія на воскресіння, надія на відновлення померлих, “вони вернуться”, вони будуть повернені до життя.

По-третє: Після смерті наші близькі перебувають у “краю ворожому”; і це узгоджується зі словами апостола: “Як ворог останній смерть знищиться” (1 Кор. 15: 26).

По-четверте: Зусилля батьків, які намагаються правильно виховати своїх дітей, не марні: “Є нагорода для чину твого”.

По-п’яте: Останнім, не менш важливим у цьому тексті є твердження, що Господнє Слово не може бути порушене. Це Слово обов’язково виконається, хоч як би воно не відрізнялося від слів людей на цю тему.

СЛЬОЗИ НЕ Є СЛАБКІСТЮ – “І ЗАКАПАЛИ СЛЬОЗИ ІСУСОВІ”

Смуток за померлими не є ознакою слабкості, а радше ознакою любові та симпатії, чогось більшого, ніж самолюбство. Якщо б потрібно було продемонструвати цю думку, то вона міститься в найкоротшому вірші Біблії – “І закапали сльози Ісусові”. Господь плакав за померлим Лазарем, Його другом, братом Марти й Марії. Він цілковито перейнявся духом того, що відбувалося, глибше розуміючи жахливе значення слова “смерть”, ніж хто-небудь з оточуючих. Господь більше, ніж будь-хто з упалого, вмираючого роду, цінував велике благословення і привілей життя. Тому яким жахливим лихом була смерть – знищення, зникнення!

З іншого боку, Він розумів виразніше, ніж будь-хто з Його слухачів, милостивий план Бога для порятунку людського роду від знищення. Він усвідомлював, що саме з цією метою Він прийшов у світ, [OV213] щоб віддати Своє життя як ціну викупу за батька Адама, а отже, і за кожного члена роду Адама, який зазнав смерті через першу провину в Едемі. З погляду віри в план Отця і Свого твердого наміру виконати Свою частину цього плану й покласти Своє життя як викупну ціну за нас, Учитель усвідомлював, що таким чином благословення воскресіння прийде до кожного члена людського роду.

НЕ ПОМЕР, А СПИТЬ

Уважно гляньмо на характер потіхи, яку наш Господь дав тим, хто сумував довкола Нього в цю хвилину. Будьмо певні, що “Той, Хто говорив, як ніхто інший”, дав найрозумнішу і найкращу потіху. Потіха полягала в тому, що “Лазар не помер, а спить”. Він не говорив про нього і не думав про нього як про померлого в

сенсі знищення, бо мав цілковиту впевненість у божественному плані відкуплення і в благословеннях воскресіння, що з нього випливають. Тому проміжний період смерті він назвав сном – тихим, спокійним, сном-очікуванням.

Яка чудова метафора, яка так часто використовується у Святому Письмі всіма, хто вірив у божественний план про ранок воскресіння. У Старому Завіті ми часто читаємо про сон. Авраам заснув зі своїми батьками, так само як Ісак, Яків, усі пророки й увесь Ізраїль.

У Новому Завіті все так само. Не тільки наш Господь говорив про Лазаря, що він спить, але й апостоли часто використовували цей образ сну, щоб виразити свою надію на воскресіння – що дорогі нам особи, які зійшли у смерть, не були знищені, але, як стверджує наш текст, “вернуться з краю ворожого” – прокинуться вранці воскресіння.

Так само і про Степана, першого християнського мученика, написано, що, хоча його каменували, він “заснув”, солодко, спокійно, довіряючи Ісусу й великій силі, яку Той остаточно проявить, щоб визволити з влади смерті всіх відкуплених дорогоцінною кров’ю. Також пам’ятаймо, що потіхою, яку апостол дав ранній Церкві, були слова: “Отож, потішайте один одного цими словами” – “Покійних через Ісуса приведе Бог із Ним” (1 Сол. 4: 14-18). Посилаючись на це, апостол принагідно зауважив: “Не всі ми заснемо, та всі переминемось”. Він мав на увазі тих, хто буде жити під час другого приходу Христа, чий “зміні” у воскресінні не буде передувати період несвідомості у смерті.

Повернімося до Ісуса і скорботних сестер у Віфанії та прислухаймося до слів потіхи, сказаних у той час до тих, хто втратив близьку особу. Ми не можемо сказати краще, ніж сказав великий Учитель, і дати кращі уроки. Прислухаймося до Його розмови з Мартою. Він сказав: “Воскресне [оживе] твій брат”. Він не казав, що твій брат живе. Він не казав, як деякі помилково вчать сьогодні, що твій брат більш живий у смерті, ніж до того, як помер. Ні! Ні! Господь не насміхався б зі здорового глузду й розуму Своїх слухачів, і не міг би так ламати правду й називати мертвих немертвими.

Послухаймо! Господь визнав, що родину спіткало лихо. Він не сказав ні слова про те,

що Його друг Лазар пішов на небо – нічого такого. Навпаки, у Нього на очах були сльози співчуття, і Він представив найпереконливіший і єдино правдивий лік від смутку – надію на воскресіння: “Воскресне твій брат!” “Надія всіх померлих зосереджена в Мені. Моя смерть принесе скасування первісного осуду Адама, і тоді Я матиму право, згідно з планом Отця, покликати всіх померлих з великої в’язниці смерті, з могили”. “Не дивуйтесь цьому, бо надходить [OV214] година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять” (Ів. 5: 28).

РАНОК ВОСКРЕСІННЯ

Наприкінці розмови з Мартою, пояснюючи, що її надія повинна зосередитися на воскресінні мертвих і що Він є осередком цієї надії на воскресіння, наш Господь запитав про гріб, маючи намір проілюструвати силу, яка незабаром, ранком воскресіння, буде застосована до всього людства. Стоячи біля дверей гробу, наш Господь скрикнув гучним голосом: “Лазарю, вийди сюди!”, – і мертвий вийшов. Він був мертвий, але був оживлений силою і владою нашого Господа.

Це, як і інші чудеса, вчинені нашим дорогим Відкупителем під час Його першого приходу, як нам особливо сказано, було передвісником Його майбутньої слави і влади, було попередньою демонстрацією того, що Він зробить під час Свого другого приходу. Та Його праця під час другого приходу буде універсальною, вищою, глибшою, ширшою в усіх відношеннях: “Тоді то розплющатся очі сліпим і відчиняться вуха глухим”; всі, хто в гробах, вийдуть не просто, щоб знову потрапити в сліпоту і смерть, а щоб назавжди одужати – не тільки одужати від втрати природного зору і слуху, але й щоб відчинилися очі та вуха їхнього розуміння. Вони не просто встануть зі сну смерті, щоб прожити ще кілька років у нинішніх умовах, але встануть з наміром, щоб, підкоряючись Божественному порядку Тисячолітнього віку, всі пробуджені могли досягти всієї славної досконалості (розумової, моральної та фізичної), втраченої через непокору Адама.

НАСТАНЕ ЧАС ВІДНОВЛЕННЯ

Славна надія на славні часи! Чи дивно, що апостол говорить про це як про “часи відпочинку... від обличчя Господнього”, коли Він “пошле

заповідженого Ісуса Христа”? Чи дивно, що Він говорить про ці роки Тисячолітнього Царства як про “час відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх” (Дії 3: 19-21)?

Лазар знову помер, дочка Яіра знову померла, син вдови з Наїну знову помер. Їхнє пробудження з могили було лише тимчасовою річчю, лише ілюстрацією сили Господа, як написано: “Такий початок чудам зробив Ісус... і виявив славу Свою”. Це були лише передвісники майбутньої сили, слави і благословенної праці милостивого Пророка, Священника й Царя, Якого Бог призначив не тільки для відкуплення світу, але й для того, щоб у належний час надати всім можливості, забезпечені цією викупною жертвою.

СМЕРТЬ, “КРАЙ ВОРОЖИЙ”

Ми не можемо тут вдаватися в подробиці, але не сумніваємося, що більшість з вас поділяє нашу думку з цього приводу, викладену в “Дослідженнях Святого Письма”, в яких ми намагаємося показати, серед іншого, що велике благословення, яке в кінцевому підсумку буде для світу людства, а також для Церкви, зосереджене в приході нашого Господа й Учителя, нашого Відкупителя й Царя, і що великі благословення, зосереджені в Ньому, не є лише тимчасовими, але призначені Богом бути вічними для тих, хто приймає Божественні милості в правильному дусі, з пошаною, вдячністю й послухом.

Чому смерть називають “краєм ворожим”? Чому написано: “Як ворог останній смерть знищиться”? Та тому, що, як би ми не перекручували факти, смерть однаково є ворогом. Думка про те, що вона є другом, походить не з Божого Слова, а з язичницьких філософій. Думка про те, що вона є нереальною, походить не з Писань, а з язичництва. Думка, що мертві є більш живими, ніж вони були до смерті, абсолютно не узгоджується з біблійним твердженням: “Померлі нічого не знають”; [OV215] “Чи сини його славні, того він не знає, чи в прикрому стані, того він не відає”, тому що “немає в шеолі, куди ти йдеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрости” (Йов. 14: 21; Екл. 9: 10). Припущення, що ми обманюємо себе й безпідставно уявляємо, що момент смерті є моментом більшого життя, походить від противника, який заперечив словам Господа в Едемі нашим першим батькам.

Господь проголосив: “Напевно помреш [за свій гріх]”, – а той заперечив: “Умерти не вмрете” (1 М. 3: 2-4).

Противник підтримував це помилкове вчення протягом 6000 років, і врешті-решт не тільки язичники були обмануті його перекрученням фактів, але й дуже багато християн також довірилися словам сатани: “Умерти не вмрете”, і вірять, що мертві не є мертвими, відкидаючи свідчення Божого Слова, що “заплата за гріх – смерть”, що “та душа, що грішить, вона помре”, що “прийшла й смерть у всіх людей через те, що всі згрішили”, і що надія Церкви, як і надія світу, полягає в тому, що Христос помер за наші гріхи й відкупив нас від смертного вироку, і в належний час в Отця здійснить воскресіння мертвих.

КЛЮЧ ВІД В'ЯЗНИЦІ СМЕРТІ

Давайте потішати свої серця справжньою потіхою, істотною потіхою Божого Слова – що буде воскресіння мертвих, праведних і неправедних. Усі, хто в гробах, почують голос Людського Сина й повиходять. Мільярди, які зійшли у велику в'язницю смерті, будуть звільнені, бо Великий Відкупитель має ключ, силу, владу, щоб наказати в'язням вийти, як про це говорить Писання.

Яким славним буде цей ранок воскресіння! Яким славним буде возз'єднання! Ми розуміємо, що Біблія вчить, що процеси пробудження триватимуть протягом значної частини Тисячолітнього віку, тисячолітнього дня воскресіння й реституції. Спочатку відбудеться воскресіння Церкви, “Нареченої”, “Дружини Агнця”, “Тіла Христа”. Вони, як говорить Писання, отримають Перше Воскресіння – не тільки перше за часом, але й перше в значенні головного. У цьому товаристві не буде нікого, крім святих, як написано: “Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні! Над ними друга смерть не матиме влади, але вони будуть священниками Бога й Христа, і царюватимуть з Ним тисячу років” (Об. 20: 6). Проте, як заявляє Писання, це буде лише мала черідка, що включатиме “небагато мудрих за тілом, небагато сильних, небагато шляхетних”, “вибрав Бог бідарів цього світу за багатих вірою й за спадкоємців Царства” (1 Кор. 1: 26, 27; Як. 2: 5).

Незабаром після Першого Воскресіння (прославлення Церкви) відбудеться воскресіння Стародавніх Гідних – переможців давніх часів, що передували Євангельському віку. Ми впевнені, що Авраам, Ісак і Яків та всі святі пророки – усі, хто отримав схвалення Бога за свою віру й зусилля в послуху, – вийдуть з могили до людських умов як славні, величні, земні ілюстрації небесного Творця, щоб стати земними представниками Царства, наставниками людства.

Навчання світу розпочнеться негайно. Ми впевнені, що “земля буде повна пізнання Господнього так, як море вода покриває” – настільки, що “більше не будуть навчати вони один одного, і брат свого брата, говорячи: Пізнайте Господа! Бо всі будуть знати Мене, від малого їхнього й аж до великого їхнього, каже Господь”. Ми зараз не можемо зупинитися на описі того славного часу й величних можливостей, які він дасть кожному створінню, щоб пізнати Господа, слухатися Його, досягти воскресіння [OV216] у його повному значенні – піднесення до розумової, моральної та фізичної досконалості.

Після того, як Боже Царство буде повністю встановлене на землі, а сатана буде зв'язаний, після того, як темрява розвіється і справжнє світло осяє кожную істоту, настане час пробудження всіх родів землі – не відразу, а поступово, “вони вернуться з краю ворожого”. Писання не вдається в подробиці з цього приводу. Воно залишає багато чого на віру, але, тим не менш, дає нам міцне підґрунтя для цієї віри в тверду обітницю Господнього Слова.

ОСТАННІ – ПЕРШИМИ ПЕРШІ – ОСТАННІМИ

На нашу думку, ті, хто заснув останніми, будуть серед перших, хто буде покликаний назад із краю ворожого, щоб прокинутися, і праця пробудження сплячих буде просуватися, так би мовити, в зворотному напрямку. Живі будуть готувати все для братів і сестер та батьків, а ті, у свою чергу, для своїх братів і сестер та батьків, і так далі, аж доки батько Адам і мати Єва не вийдуть, щоб побачити світ, наповнений їхнім потомством згідно з первісним дорученням Господа, щоб вони розмножувалися й наповнювали землю.

Вони з подивом споглядатимуть на дощі благословень, що зійшли на людство від Небесного Отця через Небесного Спасителя. Вони побачать, яке спустошення спричинила їхня неслухняність і те, як Бог у Своїй мудрості та силі був здатний і готовий покерувати цим і вивести лад з хаосу та дати воскресіння зі смерті. Вони та всі інші зрозуміють дещо із довжини, ширини, висоти та глибини Божої Любові. Перед ними постане величний план спасіння; вони побачать, як Авель, їхній син, який постраждав за праведність, був прообразом і зображенням великого Божого Сина, Який постраждав за праведність і за наше визволення, і вони побачать, як Його кров промовляє про мир для всіх, за кого вона пролита, про прощення й відновлену гармонію з Богом.

ТРАГЕДІЯ ГРІХА Й СМЕРТІ

Вони також дізнаються про жахливу деградацію, яка спіткала їхній рід після їхньої смерті; вони з приголомшенням і затамованим подихом читатимуть про страшні випадки голоду та про епідемії, які спіткали наш рід як частина первісного вироку, як прокляття смерті; вони дізнаються про розумові відхилення, які вразили світ, так що люди думали, що вони служать Богу, переслідуючи один одного через релігійні розбіжності в думках, і про те, як інші, кого здолало самолюбство, жадоба захоплення земель тощо, воювали, боролися й вигадували засоби знищення один одного та вбивали один одного тисячами в битвах. Вони будуть дивуватися терпінню Бога, Який так довго дозволяв зло.

“Є НАГОРОДА ДЛЯ ЧИНУ ТВОГО”

Тоді вони справді побачать те, що Бог учинив: по-перше, побачать Його справедливість, яка подбала про велику ціну відкуплення і не могла б інакше очистити винних; по-друге, побачать Його любов, яка для цього проявила себе в даруванні Його Сина. По-третє, вони зрозуміють, як протягом Євангельського віку Бог вибирав Свою Церкву, щоб вона стала Нареченою Христа і співспадкоємицею з Ним у Царстві. По-четверте, вони усвідомлять, що коли цей вибір завершився і всі члени прославленої громади були випробувані, відшліфовані, перевірені й прославлені, тоді благословення світу через прославленого Христа, Голову й Тіло,

прийшло на все людство у реституції всього, про що говорили устами всі святі пророки від початку світу (Дії 3: 20).

Врешті, звернімо увагу на Господнє Слово до нас як людського роду, і особливо на Його [OV217] слово до батьків: “Є нагорода для чину твого”. Яке благословення й розрада! Яка потіха й заохочення в цих словах для батьків, які, прагнучи виховати своїх дітей так, як вони мали б крокувати по життю, гірко сумують і зневірюються, коли стріла смерті вражає дорогих їм осіб, яких вони так любили й плекали. Спочатку вони схильні сказати: “О, моя любов, моя порада, моя материнська турбота, моя батьківська турбота були марними”. “Але це не так, – каже Господь, – є нагорода для чину твого”.

Ви побачите плоди своєї праці в майбутньому. Ми пізнаємо, як самі пізнані з часом. Дорогі нам особи будуть з нами, і скільки б часу та зусиль не витрачалося на те, щоб сформувати й виплекати їх згідно з принципами праведності й правди, чесності й благочестя, це аж ніяк не було даремним. Дитина встане більш розвиненою в інтелектуальному та моральному плані, набагато легше досягне тих величних висот, які Господь тоді відкриє перед нею.

ЯКА НАГОРОДА?

З іншого боку, батьки, які були недбалими до своїх дітей, нехтували своїми привілеями та обов’язками як батьки, безсумнівно, матимуть за свою недбалість нагороду в майбутньому, коли побачать, що вони могли зробити для своїх дітей, але не зробили. І не тільки це. За Божественним законом відплати кожен батько, який вірно виконує свої батьківські обов’язки, отримає нагороду за свою працю, як і кожен батько, який нехтує своїми обов’язками. Хіба не зрозуміло, що немає більшого привілею чи можливості для саморозвитку, ніж ті, які випадають батькам у їхніх зусиллях виховувати своїх дітей так, як вони повинні жити, – у пошані та настановах Господа?

ЦЕ МІСТИТЬ ТАКОЖ ФОРМУВАННЯ ХАРАКТЕРУ

Безсумнівно, відомо також, що кожна спроба робити добро іншим, особливо своїм дітям, приносить благословення вашим власним серцям. Нехай це благословення поглиблюється з роками. На закінчення скажемо вам, не тільки на тепер,

але й на майбутнє: «Потішайте один одного цими словами» нашого Господа, що милі вам особи знову повернуться з «краю ворожого» і їхнє повернення буде ще більш благословенним, за значно сприятливіших умов, ніж зараз». Тоді, коли великий Цар буде царювати, все зло буде підкорене, всі злочинці будуть під контролем, всі впливи праведності будуть вивільнені, і вся

земля буде наповнена знанням Господа, як води покривають великі глибини. Перед нами відкриваються благословенні перспективи, і Тому, Хто нас полюбив і купив, а також Небесному Отцю, Який створив цей великий план, ми висловлюємо вічну подяку й хвалу, і показуємо це своїм щоденним життям.

OV212

ПЕКЛО РОЗШИРИЛОСЯ ІСАЇ 5: 11-23

*“Вино то насмішник”
(Приповісті Соломонові 20: 1).*

Ця тема, безсумнівно, містить застереження проти алкогольного сп'яніння. Проте, на нашу думку, з огляду на контекст, урок більше засуджує інші речі, а не лише нетверезість. Безсумнівно, “горе тим, що встають рано вранці і женуть за напоєм п'яним, і тривають при нім аж до вечора, щоб вином розпалитись”. Очевидно, мова йде лише про помірних п'яниць, оскільки вони, починаючи з самого ранку, аж надвечір збуджуються або напиваються. Ми, звичайно, щиро підтримуємо думку, що будь-яке вживання алкогольних напоїв є небезпечним – що нетверезість лежить в основі численних життєвих негараздів, позбавляючи мужності, бадьорості й забираючи розум і характер загалом. Ми радіємо, що очі розуміння людей відкриваються для більш правильної оцінки важливості цього зла і це приносить велику користь не тільки окремим особам, але й громадам...

[R4257]

МЕЖІ НАШОГО УРОКУ

Розділ, до якого належить наш урок, починається з притчі, в якій наш Господь представляє Палестину як Свій виноградник, а юдеїв – як добірний виноград, який Він насадив і від якого очікував щедрих добірних плодів. Натомість той приніс нічого не варті плоди. Тому через пророка і притчу Господь каже, що, зробивши все розумне і належне для плодоношення, Він тепер забере огорожу й дозволить диким звірам топтати його й перетворити на пустку (вірші 1-7). Цю притчу наш Господь майже повторив, і тому ми можемо вважати, що, хоча вона могла

мати певне застосування за часів Ісаї до періоду 70-річного спустошення, проте насправді її виконання в ще більшому масштабі відбулося під час першого приходу нашого Господа, коли через їхній поганий стан серця й відкинення Господа Він оголосив, що їхній дім позостається порожнім, і, як каже апостол: “Наближається на них гнів до кінця” (Гиж.). Вірші 24-30 продовжують цю думку і показують могутню силу, яка спричинила падіння юдейської державності.

Проміжні вірші, а саме з 8-го по 23-й, розповідають про причини, чому Господь був незадоволений ними і відкинув їх.

(1) Їхнє самолюбство було головним з їхніх гріхів, тому бажання долучати дім до дому, поле до поля, щоб ставати багатими, було визнано найбільшим гріхом, оскільки це бажання вело до іншого гріха. Як зазначає апостол: “Бо корінь усього лихого то грошлюбство [любов до багатства]”. Результатом цього стала нестача землі для бідних і постанова Господа покарати таке самолюбне ставлення, щоб доми стали пустками, маєтки – незаселеними, а поля – безплідними, щоб беззаконня, несправедливість і відсутність любові в кінцевому підсумку означали “невдачу”.

(2) Далі йде вірш 11 нашого уроку, в якому Господь засуджує міцні напої, збуджуючий вплив вина, музику та бенкети, які полюбляли багаті, що долучали дім до дому й поле до поля. Очевидно, багаті споживають багато спиртного, та зазвичай не потрапляють в сильне сп'яніння, хоча, без сумніву, алкоголь має свій вплив, допомагаючи просувати егоїстичні наміри, які нехтують інтересами інших, так що іноді беззаконня переростає

у вчинки, які при тверезому розумі не отримали б схвалення. Такою є суть Господнього докору: “На діло Господнє не дивляться, не вбачають Його чину рук”. Заробляння грошей, бенкети, музика поглинають увагу великих і впливових, що означає ігнорування більш важливих речей божественного плану – речей, до яких був покликаний образний Ізраїль, а також речей, до яких покликаний Духовний Ізраїль на протязі Євангельського віку.

(3) Через це маси, не маючи належного впливу з боку своїх більш талановитих провідників, стали вигнанцями, відокремленими від надій та амбіцій Ізраїлю як народу. Бідні втратили ідеали, потрібні для поступу в доброму напрямку, і натомість отримали погані ідеали, пов’язані з егоїзмом, гордістю, світськістю – яких вони прагнули б дотримуватися, якби мали таланти і здібності. Таким чином, поганим впливом з боку тих, хто сп’янів любов’ю до грошей і задоволень, зачепив не тільки їх самих, але й увесь народ Ізраїлю. Відповідно, у Духовному Ізраїлі ми бачимо подібні умови.

Вірш 13 вказує на наслідки цього хибного шляху на народ, як це бачиться з божественного погляду. Ізраїльтяни фактично стали рабами своїх братів, багатих. Вони, по суті, перебували в полоні через брак знання. Найбільш шановані з них відчували голод через брак правильних ідеалів і поживи з пророцтв Господа у вигляді настанов Його Слова, а вся громада була спрагла, позбавлена бадьорості, життєвої сили та запалу до величних цілей Господа, до яких Він покликав їх, щоб вони були Його особливим народом. Подібні умови стосуються зараз Духовного Ізраїлю – християнства. Найбільші уми світу зайняті багатством і задоволеннями, тому наслідки для мас християнства виявилися жахливими. Люди відчують себе справді голодними, спраглими й знесиленими. Вони не задовольнили своїх бажань, якщо дивитися з земного погляду, тому що в нинішніх умовах це неможливо, а що стосується духовної їжі та пиття, то їх забрали еволюціоністи вищої критики, які прямо кажуть людям, що Боже Слово не є хлібом Правди, а отрутою – неправдою. Як наслідок, маси християнства сьогодні, навіть якщо зовні їм ведеться добре як ніколи раніше, насправді не задоволені, а голодні багатства й

розваг, і особливо голодні щастя, якого вони ніколи не знайдуть у тому напрямку, в якому шукають.

ПЕКЛО РОЗКРИЛО СВОЮ ПАЩУ

Слово “пекло” у вірші 14 в івриті це “шеол” і означає гріб, могилу, безодню – забуття. Для ізраїльтян це могло означати, що через жалюгідний стан бідних верств населення та накопичення земель тощо в руках багатих рівень смертності значно зріс. Але застосування до духовного Ізраїлю може бути духовним, посиленням на факт, що духовні надії та амбіції багатьох людей занурюються в забуття – що віра гине між людьми. Це справді так! Пророк каже, що тисячі впадуть поряд з тим, хто стоїть. Забуття швидко поглинає маси, включаючи тих, хто колись радів у вірі. Злий чоловік буде повалений, великий – впокорений, а також гордий, пихатий. Увесь масштаб цього Господнього суду над християнством ще не виявлений, але в кінці Господь Саваот буде піднесений і вшанований за суд, який Він винесе над людьми, і за праведність, яку Він виявить. Тоді послухні ягнята будуть пастися на пасовищах, про які Він подбає, а пустирі, які марнотрати захопили для себе, будуть передані іншим, яких вони не признають.

ВИНУ ПРИТЯГАЮТЬ ДО СЕБЕ НЕПРАВДОЮ

Інше твердження про лиха, які спричинили повалення образного Ізраїлю, наведено у вірші 18. Особлива рана була завдана впливовим, схильним використовувати брехню як мотузки для здійснення своїх несправедливих планів. Можна з упевненістю сказати, що брехня є наслідком самолюбства і що майже вся брехня у світі служить інтересам вчинення беззаконня. Пророк каже: “Горе тим, що вину притягають до себе шнурами марноти”. Вони представлені як ті, хто глузує з другого приходу Месії. Розпалені вином Вавилону та своєю любов’ю до грошей і задоволень, вони вже не вірять у славні обітниці Месії та Його Царства і кажуть: “Хай квапиться Він, хай принаглить Свій чин, щоб ми бачили, а постанова Святого Ізраїлевого хай наблизиться і нехай прийде і пізнаємо ми”. Іншими словами, вони заявляють, що повністю згодні з Господом, що вони абсолютно готові до Його Царства, якщо воно існує і якщо воно

коли-небудь настане. Вони вважають себе мудрим й називають нерозумними тих, хто довіряє Слову Господа, і кажуть їм, що якби вони мали знання вищих критиків, то більше не довіряли б Біблії.

“ЗЛО НАЗИВАЮТЬ ДОБРОМ, А ДОБРО ЗЛОМ”

Продовжуючи цю картину, Господь каже, що на них прийде горе, бо вони називають злі речі, які роблять, добрими, а до добрих речей, правди і справедливості, ставляться легковажно й називають злими – безглуздими. Вони, вищі критики, називають темряву світлом, а світло правди – темрявою. Вони ставлять гірку неправду на місце солодкої правди. Це дуже скоро означатиме для них лихо. Господь продовжує, кажучи: “Горе мудрим у власних очах та розумним перед собою самим”. Вони мають мудрість і розсудливість, яка є земною – чутливою, диявольською. Вони нехтують мудрістю, що походить згори, що “вона, насамперед чиста, а потім спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя та добрих плодів”. Вони дужі, щоб пити вино Вавилону, яке п’янить з темних віків, – можуть проковтувати ці доктрини і не п’яніти від них, як це буває загально з людьми. Вони – дужі і можуть пити змішані міцні напої – міцні доктрини.

Ці міцні доктрини можуть спантеличити маси духовного Ізраїлю, і ці дужі вміють брати всі віровчення, всі доктрини і змішувати їх разом,

кажучи про їхню повну гармонію і про те, що окремо і в цілому вони чудові. Таким чином, у даний час вони об’єднують всі різні віровчення й кажуть, що будь-яка мисляча особа повинна бути здатна пити всі ці віровчення без шкоди для себе. Пророк каже, що це ті, “що несправедливого чинять в суді за хабар справедливим, а праведність праведного усувають від нього”. Якщо, наприклад, той, хто називає себе Божим слугою, заявить, що він вже не вірить практично в жодне вчення Божого Слова, вони готові виправдати його в його нечестивості, якщо він заявляє про своє право і надалі вдавати з себе Божого слугу. Чому? За нагороду. Щоб таким чином їм виправдати власні переконання і зберегти своє становище та пошану людей, мовчки вдаючи з себе мислячих людей, здатних випити багато міцного напою. Вони також готові відібрати праведність у праведних, підкорити тих, хто говорить Правду, обмовляти їх, говорити про них всяке зло неправдиво. Чому? Вони роблять це також заради нагороди. Тому що вони бажають бути на популярному боці й втримати нагороду, яка їм належить. [R4258]

Урок для всіх, хто прагне бути в гармонії з Господом, полягає в тому, що вони не повинні дотримуватись шляху великих і впливових людей християнства, а триматись Господа, слухати Його Слово й покірно йти слідами нашого дорогого Відкупителя.

R4256 (1908 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.